

Η ΛΕΥΚΗ ΟΙΚΙΑ

Η ΦΩΛΕΑ ΤΗΣ ΜΑΜΜΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 81.]

Ὅταν κατέβη, παρατήρησε πρὸς μεγάλην λύπην της ὅτι ὁ Ἀνδρέας δὲν εἶχε φορέσει τὰ ωραιότερά του φορέματα καὶ το μόνον τὸ ὁποῖον κατώρθωσε μὲ τὴν μεγάλην ἐπιμονὴν της ἦτο νὰ τον πᾶν νὰ πλύνῃ τὸ πρόσωπόν του καὶ τὰς χεῖράς του καὶ νὰ φορέσῃ ἕν χειρόκτιον. Ὁ σύντροφος τοῦ μοναχικοῦ ἐκείνου χειροκτίου δὲν ἐστάθη δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ.

Τότε παρουσιάσθη νέα δυσκολία· ἔπρεπε νὰ ἔχουν ἐπισκεπτήριον.

Ὁ Ἀνδρέας ἐνόμισεν ἐντελῶς περιττὸν νὰ πάρῃ μαζί του ἐπισκεπτήριον.

— Ἡ μικρὰ γειτόνισσά μας θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο εἰς τὸ σπίτι της, καὶ δὲν θὰ μας χρειασθῇ ἐπισκεπτήριον.

Ἄλλ' ἢ Ἑλένη, ἡ ὁποία εἶχε μεγαλειτέραν πείραν εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ εἰζευρε καλλίτερα τὴν ἐθιμοταξίαν, εἶπεν ὅτι εἰς τὰς πρώτας ἐπισκέψεις πάντοτε δίδουν τὸ ἐπισκεπτήριόν των. Εἶχε ὑπάγει παλλάκις εἰς ἐπισκέψεις μὲ τὴν μάμμην της.

— Εἶνε δύσκολον, ἐξηκολούθησε, νὰ ἐνθυμηθῇ κανεὶς ξένα ὀνόματα· ἡ ὑπηρετρία πιθανὸν νὰ μὴν εἰμπορέσῃ νὰ εἶπῃ εἰς τὴν κυρίαν της ποῖα πρόσωπα θὰ της κάμουν ἐπίσκεψιν.

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν καλὰ, ἀλλὰ τὸ ἐπισκεπτήριον δὲν εὑρίσκετο.

Ἐν ἐπισκεπτήριον τῆς μάμμης των τοὺς ἔφθανε, ἀν ἔξυνον τὸ ὄνομά της Κυρία Παναρέτου καὶ

ρμεινούν μίαν στιγμήν, έπειτα δέ αφήσασα ήμιανογμένην την θύραν, έμβήκεν εις έν από τὰ δωμάτια τὰ όποια συνεικονώνουν με τόν προθάλαμον.

Από την ήμιανογμένην εκείνην θύραν έφθασαν έως εις τὰ δύο αδελφια συγκοχόμεναι φωναί και γέλωτες.

Ο Ανδρέας έγεινε κατακόκκινος.

— Τί άνοησία! είπεν ή Έλένη με τόνον και θα έλεγεν ίσως και κάτι άλλο άν δεν επανήρχετο ή υπηρέτρια, διά να τοις είπη ότι ή δεσποινίς Καλυψώ τους παρεκάλει να εισέλθουν.

— Καλά πάγει ή δουλειά, εκέφθη ή Έλένη ή μικρά κόρη κατοικεί βέβαια μόνη της, διότι άλ-

τασμα μέσα από τὸ όποιον τὸ φῶς διήρχετο χρωματισμένον όπως μέσα από χρωματιστόν ύάλωμα.

Ο πράσινος τάπης ήτο μαλακός ως χλόη έδῶ κ' εκεί ήσαν και είκόνες και έλκετά μικρά άγάλαματα, βιβλία με πολυτελές δέσμον, και επάνω εις έν ανάκλιτρον βυσινόχρουν, μεταξύ του παραθύρου και της έστίας, εκάθητο ή ίδια ή Καλυψώ.

Η Καλυψώ, με τὰ χρυσά μαλλιά της και τὸ άσπρον από λεπτόν και πολύτιμον ύφασμα φόρεμά της, με τὸ ύφαιον τριανταφυλλί χρώμα των παρεϊών της, και τὰ γαλανά όμμάτιά της εσκήθη, όπως ύποδεχθη τους επισκέπτας.

— Ηλθατε να με ιδήτε; είπε με δισταγμόν.

«ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥΤΟ ΕΙΧΟΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΗΣΕΙ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΝ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑΝ ΤΩΝ» (Σελ. 98.)

λέως ή υπηρέτρια θα έλεγεν: «ή Κυρία». Έπήρε λοιπόν άθαρρος και έμβήκε με τέλμην εις την μικράν αίθουσαν.

Ω! τι κομψή αίθουσα!

Η Έλένη ένόμιζεν ότι εύρίσκετο μέσα εις παλάτι νεραϊδών.

Οι λευκοί τοίχοι έλάμβανον γλυκύ κόκκινον χρώμα από την άντανάκλασιν των βαθέων κοκκίνων παραπεταμάτων, ό δε άήρ έμοσχοδόδα από ευώδιαν τριανταφύλλων.

Ω! παντού ήσαν τριαντάφυλλα! επάνω εις τὰ τραπέζια, επάνω εις τὰς κονσόλας μέσα εις ύφαινα δοχεία τὰ όποια άντικατώπτριζεν ό καθρέπτης ό όποιος ήτο τεθημένος επάνω εις την έστίαν, και ένόμιζε κανείς ότι τὰ άνθη των εσχημάτων παραπέ-

— Ναι, άπεκρίθη ή Έλένη με άταραξίαν και σοβαρότητα ήλθαμεν να σας επισκεφθώμεν.

— Καθήσατε, σάς παρακαλώ, είπεν ή Καλυψώ, παρουσιάσασα δύο καθέκλας. Έπέστρεψε τότε και εκάθησεν εις τὸ βυσινόχρουν ανάκλιτρον και οι τρεις έμειναν παρατηρούντες άλλήλους χωρίς να ειξεύρουν τί να ειπουν.

Η Έλένη διέκοψε την όχληρήν σιωπήν.

— Έλπίζω, είπε, ότι εισθε καλά. Σήμερον εινε ύφαιος καιρός.

— Μόνον που έβραξεν αρκετά τὸ πραι, είπεν ή Καλυψώ με άμφιβολίαν.

— Ναι, είπεν ή Έλένη... και ή συνδιάλεξις έπαυσε.

Μετά μίαν στιγμήν ή Έλένη ένθυμήθη με χα-

ράν της και τι τὸ όποιον συνείθιζε να λέγη κάποτε ή μητήρ της όταν έκαμνεν επίσκεψιν:

— Η έξοχή των περιχώρων εινε πολύ ύφαια! σάς άρέσει;

— Δεν ειξεύρω, είπεν ή Καλυψώ. Δεν ειξεύρω άν εινε ύφαια. Δεν επήγα ακόμη πουθενά.

— Τὸ ειξεύρω! είπεν ό Ανδρέας χωρίς ν' αφήση αυτήν να τελειώση την όμιλίαν της. Διατί δεν βγαίνετε έξω παρά μένετε μόνον εις τὸν κήπον και τὸ περιβόλι; Εινε τόσοں ύφαια εις τὸ δάσος! Δεν αγαπάτε τὸν περίπατον;

— Πῶς ξεύρετε ότι δεν πηγαινῶ εις τὸ δάσος; ήρώτησεν ή Καλυψώ, παρατηρήσασα αυτόν με μεγάλην εκπλήξιν.

Ο Ανδρέας έγεινε κατακόκκινος, και ή Έλένη επίσης. Και πάλιν ή συνδιάλεξις διεκόπη.

Άρα σιγή. Η Καλυψώ παρετήρει με προσοχήν τὸ επισκεπτήριον. Αί γωνίαι των χειλέων της ένκοινοτο και όταν εσκήκωσε τους όφθαλμούς της, τὸ βλέμμα της συνήνησε τὸ βλέμμα των δύο επισκεπτῶν προσηλωμένοι επάνω της.

Τότε και οι τρεις ήρχισαν να γελοῦν, όλίγον δειλά εις την άρχήν, έπειτα τολμηρότερον, έπειτα δυνατά και οι φαιδροί εκείνοι και δροσερά γέλωτες των παιδιών άντήχησαν εις την κομψήν αίθουσαν. Η Καλυψώ έγέλα τόσοں πολὺ ώστε οι όφθαλμοί της έδακρυσαν.

— Εινε άστείον και νόστιμον αυτό που εκάματε, είπε σηκωθεΐσα και άπλώσασα εις τὸν καθένα την μίαν χεΐρά της, να έλθητε έτσι να με ιδήτε, και τὸ επισκεπτήριόν σας εινε τόσοں παράξενον!

— Κύριε βαρῶνε Ανδρέα, είπεν ή Καλυψώ, είμαι πολὺ εύχαριστημένη ότι σας είδα, ως και υμῶς, Έλένη έλάτε λοιπόν πλησίον μου, έδῶ εις τὸ ανάκλιτρον, και όμιλήσατέ μοι διά τὸν έαυτόν σας. Που κατοικεΐτε; Η Σοφία λέγει ότι γνωρίζει την κυρίαν Παναρέτου! εινε μητέρα σας; ειξεύρει ότι εισθε έδῶ; Πῶς έμάθατε ότι μόνον εις τὸν κήπον εξέρχομαι; Τί σας παρεκίνησε να έλθετε να με ιδήτε;

— Άμα ήρχισαν μίαν φοράν να όμιλοῦν αι παιδικαί εκείναι γλώσσαί, εξηκολούθησαν πλέον.

Η Καλυψώ έμαθεν οσα ήθελε να μάθη της έκαμαν μάλιστα λόγον και διά τὸ δένδρον εις τὸ όποιον άνέθησαν τόσοσ φοράς διά να την κατασκοπεῦον άνάμεσα από τὰ φύλλα.

Η Καλυψώ ένίκησε την κεφαλήν της:

— Θαρρώ ότι δεν ήτο καλόν αυτό που εκάματε. Και ή Έλένη ήτο σύμφωνος ότι ή πράξις των εκείνη δεν ήτο σύμφωνος προς τους κανόνες της συμπεριφορῆς και της εύπρεπειας.

— Άλλά, προσέθηκε, ξεύρετε, τότε εισθε ξένη δι' ήμῶς τώρα που σας γνωρίζομεν δεν θα σας κατα-

σκοπεύομεν πλέον ή καλή συμπεριφορά δεν επίτρεπει να κατασκοπεύη τις όσους γνωρίζει.

— Έγῶ νομίζω, είπεν ή Καλυψώ, ότι δεν επίτρεπεται να κατασκοπεύη κανείς ούτε τους ξένους, έπειτα δέ άποταθείσα προς τὸν Ανδρέαν είπεν: Η όχθη του βυακίου τὸ όποιον ποΐζει τὸ περιβόλι μας εινε πραγματικῶς πολὺ ύφαια και μερόσ δια να πάξη κανείς, και ήμπορεΐτε να έρχεσθε ελεύθερα όταν θέλετε.

— Ω! είπεν ή Έλένη, τὸ ποταμάκι και τὸ περιβόλι εινε ακόμη ύφαιότερα, όταν τα βλέπει κανείς επάνω από τὸ μεγάλο δένδρον.

Κατόπιν από διαφόρους άλλας όμιλίς-περι των τριανταφύλλων τὰ όποια εστύλιζον την οικίαν και περι άλλων πραγμάτων, ή Έλένη ήρώτησε:

— Και διατί κατοικεΐτε μόνη; Ποιος δίδει διαταγὰς διά τὸ γεῦμα; και τί ειμπορεΐτε τα κάμετε όλομόναχη όλην την ήμέραν;

Η Καλυψώ ειχε και πάλιν εξακλωθή επί του ανάκλιτρον! ειχε γίνει πολὺ ύφρα και έφαινετο ακόμη ύφαιότερα. Η έρώτησις της Έλένης έφερεν εις τους όφθαλμούς της βλέμμα λυπημένον και σκεπτικόν.

— Δεν κάμνω τίποτε, είπε. Δεν έχῶ τίποτε να κάμω. Περιμένῶ μόνον.

— Ποιον; είπεν ό Ανδρέας.

— Περιμένῶ τὸν πατέρα μου.

Η αίθουσα εσοκοινασε διά μιῶς.

Τὰ σύννεφα, τὰ όποια περιεφέροντο εις τὸν οὐρανόν όλον τὸ απόμεσήμερον, ειχον σωρευθη εις έν πυκνόν κατάμαυρον σύννεφον. Πάντοτε πριν να ξεσπάση ή θύελλα της άνοιξῆς σκότος σκεπάζει τὸν οὐρανόν! αι θύελλαι αὐται όμοιάζουν με τὰ δάκρυα θυμωμένου παιδίου, τὰ όποια στεγνόνουν πολὺ εύκολα, πριν πέσουν δέ ακόμη αι τελευταΐαι σταγόνες της βροχῆς των ό ήλιος άρχίζει να λάμπη. Άλλά την στιγμήν περι της όποιας όμιλοῦμεν ό ήλιος δεν έλαμπε και ό οὐρανός ήτο κατάμαυρος.

Η Καλυψώ άντρεχίλασε και ή Έλένη παρετήρησε με άνησυχίαν από τὸ παράθυρον. Τάκ! τάκ! Κρότος ύπόκωφος, κανονικός, και όστις έράνη πολὺ μυστηριώδης εις τὰ παιδια, ήκούσθη επάνω από την κεφαλήν των.

Εις κάθε στιγμήν ό οὐρανός έγίνετο σκοτεινότερος. Τάκ! τάκ! ό παράδοξος κρότος εξηκολούθει, έπλησιαίς, διεκρίνετο φανερότερον.

Η Έλένη έβλεπε με όμμάτια δλάνοικτα από τὸν τρόμον και εξέβλε μισράν κραυγήν.

— Ανδρέα! Ανδρέα!

Ο Ανδρέας εσκήκωθη και εστάθη πλησίον της αδελφῆς του.

[Έπειτα συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
(Έκ τῆς Ἀγγλικῆς.)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 90.]

Ὁ Σαϊζάνης δὲν εἶπε τίποτε εἰς ἀπάντησιν τῶν λόγων τοῦ Καπάνη. Ἐφαίνετο ἀδιάθετος, διότι ὁ κόπος τῆς ὁδοποιρίας τὸν εἶχε καταβάλλῃ, καὶ μετενέει διατὶ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἐπιχειρήσῃ πράγμα, τὸ ὁποῖον «δὲν ἦτο διὰ τὰ ὄντια του». Καλὰ αὐτὸς ἐκάθητο εἰς τὴν οἰκίαν του, τὴν ἠθέλει νὰ ἀφήσῃ τὴν ἡσυχίαν του καὶ νὰ τρέξῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ; Μὰ τὸ νὰ ὑψαίει διασκέδασις! «Ὅλα του ἐφαίνοντο μαύρα καὶ σκοτεινά, καὶ ὁ τι ἔλεγε, τὸ ἔλεγε μὲ τὸσον λυπηρὸν τρόπον, ὥστε οἱ λόγοι του ἐφαίνοντο εἰς τοὺς συντρόφους του ὡς προρρήσεις. Ὄταν λοιπὸν εἶπεν εἰς τὸν Μάριον: «Στάσου δὲ καὶ μὴ βιάζεσαι,» ἐφάνη εἰς τοὺς συντρόφους του ὅτι ἐξεστῆμισε φοβεράν καὶ ἀπειλητικὴν πρόρρησιν, καὶ χωρὶς νὰ θελοῦν ἐπιθύρσαν: «Τίς εἰξεύρει τί ἐμπόδιον πάλιν μας περιμένει.»

Καὶ ὅμως ὁ Σαϊζάνης δὲν εἶχε ἀδικον.

Ἀκούσατε.

Οἱ τέσσαρες φίλοι ἐν ᾧ ἀνάβαινον μικρὸν τινα ἀνήφορον, καὶ ὅλος ὁ τόπος ἐκείνος ἦτο ἔρημος, ἀφνης εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ὁδοῦ βλέπουν καὶ προβάλει ἄνθρωπος ὑψηλὸς ὡς γίγας· ὁ γίγας οὗτος ἐκράτει καὶ ἐπαλλε ῥόπαλον, μὰ τί ῥόπαλον! Ἐνόμισαν ὅτι βλέπουν τὸν Ἡρακλέα, τοῦ ὁποῖου τὴν ἱστορίαν καὶ τοὺς ἀθλοὺς, δηλαδὴ τὰ καταρθώματα, εἶχον μάθη εἰς τὸ σχολεῖον, ὅταν ἦσαν μικρὰ μικρὰ παιδιὰ. Ἐνοεῖται ὅτι καὶ οἱ τέσσαρες μαθηταί, ὅσον γυναῖοι καὶ ἀν ἦσαν «τὰ ἐχρημάσθησαν» ὅμως καὶ θαρρῶ ὅτι ἤρχισαν νὰ χτυποῦν καὶ οἱ ὀδόντες των! Ἀλλὰ πάλιν δὲν κατεδέχοντο καὶ νὰ φανοῦν δειλοί. Λοιπὸν ἐκρυψάν τὸν φόβον των, καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των μὲ βῆμα στρατιωτικὸν καὶ μὲ πολλὴν ζωηρότητα.

Μετ' ὀλίγην ὄραν ἦσαν πλησίον τοῦ φοβεροῦ γίγαντος, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐκ τοῦ πλησίον δὲν τους ἐφάνη πολὺ ἄγριος· ἦτο ἄνθρωπος μεσαίου ἀναστήματος καὶ τὸ ῥόπαλον του τίποτε ἄλλο δὲν ἦτο, ἢ ραβδίον ἀπλοῦστατον. Ὁ φόβος ὅμως τῶν μικρῶν μας φίλων μετεμόρφωσε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον εἰς φοβερὸν γίγαντα. Βλέπετε τί κάμνει ὁ φόβος; Ἐὰν εὐθὺς ὤσον εἶδον δὲν ἐβιάζοντο νὰ βοηθήσῃν, ἀλλὰ εἶχον τὴν ὑπομονὴν νὰ τον παρατηρήσῃν μετὰ προσοχῆς,

ὡς ἐβλεπον ἐξ ἀρχῆς ὅτι δὲν εἶνε δὰ καὶ τὸσον φοβερὸς.

Ναὶ μὲν δὲν ἦτο φοβερὸς, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἦτο ἄξιος περιφρονήσεως· διότι εἶχε σταθῆ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ περάσῃ ψυχῇ.

Οἱ μικροὶ ὁδοιπόροι ἐβράδυναν τὸ βῆμά των, καὶ χωρὶς νὰ αισθανθῆν ἐσταμάτησαν.

— Ἐμπρός! ἐπιθύρσαν ὁ Μοντανῆς, καὶ ἄς μὴ φοβούμεθα!

— Ἡ τοῦλάχιστον ἄς μὴ φαινόμεθα ὅτι φοβούμεθα! εἶπεν ὁ Μάριος, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἦτο ἄνθρωπος πρακτικὸς.

Ἐξηκολούθησαν λοιπὸν τὸν δρόμον των καὶ ἔκαμον πὼς δὲν βλέπουν τάχα τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὅμως «εἶχον τὰ μάτια των τέσσαρα».

Μόλις προχωροῦσι τρία ἢ τέσσαρα βήματα καὶ ὁ ἄνθρωπος ἤρχισε νὰ περιστρέφῃ τὸ ραβδίον του ὡς μύλον, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος των, καὶ ἀνεφώνησε μὲ φωνὴν βραγχινῆν:

— Πίσω, κλέφτες! αὐτὰ τὰ χώματα εἶνε δικὰ μου! πίσω!

— Εἶνε παράφρων! εἶνε τρελλός! ἐπιθύρσαν ὁ Σαϊζάνης εἰς τὸ ὄντιον τοῦ Δουμποδάνου.

— Τὸν τρελλὸν αὐτὸν ἡμεῖς θά τον κάμωμεν γνωστὸν μὲ χαρὰ, ἀπεκρίθη ὁ Δουμποδάνος δυνατὰ, ἐπιτηδες διὰ νὰ τον ἀκούσῃ ὁ παράφρων.

— Τί λέγει τὸ κουταβάκι αὐτό;

εἶπεν ὁ παράφρων, καὶ ἔδειξε μὲ τὴν χεῖρά του τὸν Δουμποδάνου, τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἀκούσῃ τοὺς λόγους. Ἡ ἀφεντιά σου, μιλεῖς εἴτι γιὰ μένα; Στάσου νὰ σου δεῖξω ἐγὼ.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ παράφρων, ὤρμησε πρὸς τὸν Δουμποδάνου μὲ τὴν ράβδον του ὑψωμένην. Ἀλλὰ ὁ Λεωνίδας, ὡς ἀληθῆς Λεωνίδας ὄνομα καὶ πράγμα, ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του ἀκίνητος, χωρὶς νὰ φοβηθῆ καὶ εἶπε πρὸς τὸν παράφρον:

— Κόπιασε καὶ σε περιμένω.

Ὁ Λεωνίδας βέβαια θὰ ἐνιμάτο, ἐὰν ἠθέλεν ἐπιχειρήσῃ νὰ παλαίσῃ μὲ τὸν ἀντίπαλόν του, καὶ ὅμως ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του ἀκλόνητος.

Εὐτυχῶς ὁ Μάριος τὸν ἐπρωξεν ἐξαφνα, καὶ ἔκαμεν ἀξιόλογα· διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ ῥόπαλον τοῦ παράφρονος ἔπεσε μὲ πολλὴν δύναμιν

«ΠΙΣΩ, ΚΛΕΦΤΕΣ»

μετὰ τοῦ Μαρίου καὶ τοῦ Δουμποδάνου, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο πρὶν ὁ Δουμποδάνος, ὁ ὁποῖος βέβαια «θὰ τὴν ἔτρωγεν», ἐὰν δὲν τον εἶχεν ἀποκρίσῃ ὁ Μάριος.

Ὁ ἀντίπαλος ὕψωσε πάλιν τὸ ῥόπαλόν του, ἀλλὰ ἡ ὀργή του ἐστράφη κατὰ τοῦ Μαρίου, καὶ ἠθέλησε νὰ τον κυνηγήσῃ.

Ὁ Μάριος ἔκαμε νεῦμα πρὸς τοὺς φίλους του νὰ μὴ ἀναμιχθῶν.

Ἐτρεξεν ὁ Μάριος, ἔτρεξε καὶ ὁ παράφρων, ἀλλὰ ὁ δυστυχῆς ἐν ᾧ ἔτρεγεν εἰς ἕκαστον πῆδημά του ἐκλονεῖτο καὶ ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ. Δὲν ἔτρεγεν

ὅμως ἄσχημα, διότι μὲ ὄλην του τὴν κακομοιρίαν ἐπλησίασε τὸν Μάριον, καὶ ἦτο ἐτοιμὸς νὰ τοῦ τὴν καταιάσῃ· ἀλλὰ ὁ Μάριος παρεμέρισεν εὐθὺς.

Καὶ ἔκαμε πολλὰ καλά, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔπεσε πάλιν τὸ ῥόπαλον, ἀλλὰ εὐτυχῶς μὲλις ἤγγισε τὸ ἐνδύμα τοῦ Μαρίου.

Ὁ ἀντίπαλος ἐπειδὴ δὲν ἐπέτυχε τὸ κτύπημα, ἐνοεῖται ὅτι ἔχασε τὴν ἰσσορροπίαν του. Προσπαθεῖ νὰ κρατηθῆ, ἀλλὰ ποῦ! ἀδύνατον! Πρᾶφ ἔπεσε «μακρὺς πλατὺς» εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ.

Οἱ τέσσαρες φίλοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀπομακρυνθῆ, εὐθὺς καθὼς εἶδον τὸν ἄνθρωπον ὅτι ἔπεσε καὶ ἦτο ἀκίνητος, ἔτρεξαν εὐθὺς πρὸς αὐτὸν ἀνήσυχτοι.

— Θὰ ἐσκοτώθῃ ἢ θὰ ἐπληγῶθῃ! εἶπεν ὁ Μοντανῆς.

— Ὅχι δά! εἶπεν ὁ Μάριος, ὁ ὁποῖος εἶχε πλησίασῃ πρῶτος καὶ τον ἐκύτταξεν εἰς τὸ πρόσωπον, δὲν ἔπαθε τίποτε, κοιμᾶται ἡσυχᾶ! «σὺν ἄρνάκῳ».

— Ἄ, ἄ! τώρα μάλιστα καταλαβαίνω τί τρέχει, ἀνεφώνησεν ὁ Μοντανῆς. Ὁ φίλος μας δὲν εἶνε παράφρων, εἶνε μεθυσμένος!

— Καλὰ λέγεις, εἶπεν ὁ Μάριος· δι' αὐτό μου ἔρχεται μὲ εὐωδία κρασιοῦ. Βέβαια, εἶνε μεθυσμένος! δὲν εἶνε παράφρων!

— Μεθυσμένος! μεθυσμένος! ἀνεφώνησαν πάντες μετὰ χαρᾶς καὶ ἔτρεξαν πλησίον νὰ τον καμαρώσῃν!

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐφάνη ἀπὸ μακρὰν ἐρχόμενος

γέρον τις κύριος σεβάσιμος, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν, δηλαδὴ ὅσον του ἐπέτρεπον οἱ γηραλτοὶ πόδες του.

— Μήπως ἐπάθετε τίποτε, παιδιὰ μου; ἀνεφώνησεν ὁ γέρον μετὰ πολλῆς ταραχῆς, καὶ ἡ φωνὴ του διεκόπητο ἕνεκα τοῦ πολλοῦ δρόμου καὶ τοῦ κόπου τὸν ὁποῖον εἶχε κάμῃ.

— Ὅχι, κύριε, εὐτυχῶς! ἀπεκρίθη ὁ Μοντανῆς. Ἀλλὰ γνωρίζετε τοῦτον ἐδῶ τὸν ἄνθρωπον;

— Αἱ παιδιὰ μου, τὸν γνωρίζω! εἶνε ἀπὸ τὴν πόλιν ἐδῶ πλησίον ὅπου εἶμαι δημοδιδάσκαλος. Τὸν γνωρίζω διότι μικρὸν τὸν εἶχα μαθητὴν μου.

Τοῦ συνέδησαν πολλὰ δυστυχήματα οἰκογενειακά καὶ ὁ δυστυχῆς διὰ νὰ λησμονήσῃ τὴν λύπην του ἀπὸ ἔρριξεν εἰς τὸ κρασί. Πίνει ὡς λέγει ἐν ποτηράκι διὰ νὰ λησμονήσῃ! ἀκούετε ἀνοησίαν! Ἀλλὰ τὸ ποτηράκι, προσκαλεῖ καὶ ἄλλο ποτηράκι, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ ποτηράκια πολλαπλασιάζονται, καὶ καὶ μὲν φεύγει ἡ λύπη, ἀλλὰ ἔρχεται ἡ μέθη, ἡ ὁποία τον κατήνησεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀξιοθρήνητον κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν τον βλέπετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

Φοβερὸν πράγμα εἶνε ἡ μέθη, παιδιὰ μου, εἶνε χειρότερα καὶ ἀπὸ τὴν παραφροσύνη!

Οἱ μαθηταί ἤκουον μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ συμπαθείας τὸν γηραιὸν διδάσκαλον.

— Ἀλλὰ, κύριε, πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ πράγμα, ὥστε νὰ βλέπῃ ἡ μέθη τὸσον πολὺ; ἠρώτησεν ὁ Μάριος Καπάνης.

Ὁ διδάσκαλος παρετήρησε τότε τοὺς τέσσαρας μαθητάς, καὶ ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι ἡ ἔμφρις των ἐδείκνυεν ὅτι ἦσαν παιδιὰ ἐξυπνα καὶ φρόνιμα, εἶπε πρὸς αὐτά:

— Βοηθήσατέ με νὰ μεταφέρωμεν τὸν ἀτυχῆ τοῦτον εἰς τὴν σκιά· διότι ἐδῶ εἴμπορεῖ νὰ του ἔλθῃ συμφύρησις τοῦ ἐγκεφάλου. Καὶ ἐν ᾧ αὐτὸς θὰ κοιμᾶται, ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ ἀποκρίθω εἰς τὴν ἐρώτησίν σας.

Οἱ τέσσαρες συμμαθηταί ἐβοήθησαν τὸν διδάσκαλον, καὶ ἐπειτα ἐκάθησαν πλησίον του, ἐν ᾧ ὁ ἄλλος ἔρρεγγε δυνατὰ καὶ θορυβωδῶς, ὅπως κοιμᾶται ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἔχῃ τὴν συνείδησίν του ἡσυχον.

* ΕἰΣΘΕ ΒΕΒΑΙΑ ΜΑΘΗΤΑΙ ΣΧΟΛΕΙΟΥ, ΗΡΩΤΗΣΕΝ Ο ΑΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ * (Σελ. 106.)

και κάτω χωρίς και αυτοί να ειςεύρωσι τί κάμνουν. Τά είχαν χάσει, οι δυστυχείς.

Εν τούτοις ήκούοντο μεγάλοι κραυγαί, αι όποια ήρχοντο από τα παράθυρα του επάνω πατώματος.

— Μίαν κλίμακα, ανεφώνησεν ο Μάριος, μίαν κλίμακα γρήγορα!

Το θάρρος του Μαρίου έδωκε θάρρος και εις τους ανθρώπους της καιομένης οικίας. Εδρέθη, βλέπτε, ο αρχηγός.

Εν βίτη έφθαλμών εκομισθη ή κλίμαξ, έστηρήθη επί του τοίχου, και ο Μάριος ως άστραπή ανέβη και εφθασεν επάνω εις το παράθυρον, από του όποιου ήκούοντο αι φοβερά κραυγαί, και όπου ο κίνδυνος ήτο μεγαλύτερος.

— Κρατείτε καλά την κλίμακα, ανεφώνησεν ο Μάριος προς τόν Δουμποδάνον και τόν Μοντανήν, και ό τι και αν συμβή μή την αφήσετε!

Και οι μὲν δύο οὔτοι εκράτουν καλά την κλίμακα, ο δὲ Σαϊζάνης παρετήρει μετὰ προσοχῆς πολλῆς δύο νέους με στολήν σχολείου, οι όποιοι είχαν προβάλλη από έν άλλο παράθυρον και έζήτουν βοήθειαν.

Αι φλόγες δὲν ἦσαν ακόμη πολύ πλησίον τῶν παραθύρου εκείνου και ο κίνδυνος δὲν ἦτο πολύς. "Όθεν ο Σαϊζάνης εκραύγαζε με ὄλην του την δύναμιν προς εκείνους οι όποιοι ἦσαν εις τὸ παράθυρον και έζήτουν βοήθειαν:

— Μὴ φοβείσθε, παιδιά, καρδιά! καρδιά! Σας δὲν κινδυνεύετε! Τώρα εὐθὺς θά σας σώσουν! Καρδιά, παιδιά!

("Επεται συνέχεια.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΛΙΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΟΣ)

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Οικιακή οικονομία εἶνε ἡ τέχνη τοῦ νὰ διευθύνῃ τις με πρόβλεψιν τὰς δαπάνας τῆς οἰκίας. Ἡ καλὴ οἰκοκυρά εξοδεύει τὴν ὥραν ποὺ πρέπει διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῇ ἀργότερα νὰ εξοδεύσῃ περισσότερο.

Ἡ ἀναβολὴ μιᾶς δαπάνης συμβαίνει ἐνίοτε νὰ εἶνε ἀνοησία καὶ ὄχι φρονιμάδα.

Όταν παραμελῆ κανεῖς νὰ βάλῃ ἐν κερφαίον εἰς τὸ πέταλον ἐνὸς ἀλόγου, τὸ πέταλον εἴμπορεῖ νὰ χαθῇ, τὸ ἀλογον θὰ γίνῃ χωλὸν καὶ πολὺν καιρὸν θὰ μείνῃ εἰς τὸν σταυλὸν τρώγον χωρὶς νὰ ἐργάζεται.

Τὸ δέρμα τοῦ ὑποδήματός μας ἀρχίζει νὰ χαλάῃ ἔως ἀπὸ οἰκονομίαν δὲν θελήσωμεν νὰ το διορθώσωμεν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ χαλάσῃ ὅλον τὸ ὑπόδημα καὶ πρέπει ν' ἀγοράσωμεν ἄλλο ζεῦγος.

Εἰν κεραμίδι λείπει ἀπὸ τὴν στέγην λέγομεν:

«Αἱ μπᾶ! δὲν εἶνε ἀνάγκη» ὡς περιμένωμεν.»

Ἄλλ' ὁ ἀνεμος καὶ ἡ βροχὴ ἐκβάλλουν καὶ ἄλλα κεραμίδια, μεγαλύνουν τὴν ὕψην τῆς στέγης, προξενοῦν ζημίας εἰς τὰς ἀποθήκας· τῶρα πλέον πρέπει νὰ εξοδεύσωμεν πολλὰ διὰ νὰ ἐπιδιορθώσωμεν τὴν στέγην, ἐν ᾧ προηγήτερα, εἰς τὸν καιρὸν ἤρκει νὰ διορθώσωμεν ἐν κεραμίδιον.

Μερικοὶ νομίζουσι ὅτι κάμνουν οἰκονομίαν διότι δὲν ἀσπρίζουσι τοὺς ἐσωτερικοὺς τοίχους τῆς κατοικίας των, ἢ διότι τρώγουσι ἀσχημα· ἀλλὰ καταστρέφουσι τὴν ὑγιαν των, χάνουσι τὰς δυνάμεις των, δὲν εἴμποροῦσι νὰ ἐργασθοῦσι· ἐνίοτε πιπτοῦσι ἀσθενεῖς εἰς τὸ κρεβάτι. Καὶ τότε τὰ ἱατρικὰ καὶ οἱ ἱατροὶ στοιχεῖουσι πολὺ περισσότερα παρὰ ἡ καθαριότης καὶ ἡ ὑγιεινὴ τροφή.

Μία καλὴ οἰκοκυρά ἀγοράζει πολλὰ καντάρια κάρβουνα, τὰ ὅποια φυλάττει εἰς τὴν ἀποθήκην της. Εξοδεύει διὰ μιᾶς ἀρκετὰ χρήματα. Ἡ γειτόνισά της ὁμοῦ δὲν θέλει νὰ εξοδεύσῃ τόσα χρήματα μαζί· ἀλλ' ἅμα ἔλθῃ ὁ χειμὼν ἀγοράζει ὀλίγα ὀλίγα τὰ κάρβουνα της ἀπὸ τὸν ἀνθρακοπώλην, πολὺ ἀκριβότερα. Διὰ νὰ ἐννοήσητε πόσα ἀπὸ τὰς δύο εἶνε πραγματικῶς οἰκονόμος, λογαριάσατε πόσα εξοδεύσεν ἡ καθεμία διὰ τὰ κάρβουνα τῆς χρονιάς.

Ἡ καλὴ οἰκοκυρά δὲν σκέπτεται μόνον διὰ σήμερον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ μέλλον. Όταν ἐξοδεύῃ διὰ νὰ κάμῃ προμηθείας καὶ νὰ ἔχῃ γεμάτον τὸ κελλάρι της κάμνει οἰκονομίαν.

Μερικοὶ λέγουσι: Πρὸς τί νὰ κάμνω οἰκονομίαν; διατὶ ν' ἀφήσω τὸ χρημάτιον νὰ κοιμᾶται τόσον καιρὸν; Ἄλλὰ ἔχουσι ἄδικον. Τὸ χρημ. τὸ ὅποιον ἐξοδεύεται ἐγκαίρως καὶ ὅπου πρέπει δὲν κοιμᾶται, ἀλλὰ ἐργάζεται καὶ παράγει κέρδος. Εἶνε προτιμότερον νὰ δώσῃ κανεῖς διὰ μιᾶς εἴκοσι δραχμὰς νὰ πάρῃ τὸ βοῦτυρον ποὺ του χρειάζεται παρὰ νὰ δώσῃ τρεῖς εἰς τὸν παντοπώλην τὸν χειμῶνα, ἀγοράζων αὐτὸ λιανικῶς.

Νὰ διευθύνῃ λοιπὸν κανεῖς τὸ οἰκοκυρεῖόν του θὰ εἴπῃ ὅτι θὰ διατηρῇ τὴν οἰκογένειάν του εἰς καλὴν ὑγιαν καὶ τὰ πράγματά του εἰς καλὴν κατάστασιν, ἐξοδεύων ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγότερον· πρέπει δὲ νὰ φυλάττῃ κανεῖς μερικὰ χρήματα εἰς τὴν ἀκρὰν διὰ νὰ εἴμπορῇ νὰ δαπανᾷ ὅταν εἶνε καιρὸς. Οἰκονομία λοιπὸν δὲν εἶνε νὰ φυλάττῃ τις τὰ χρήματά του κατὰ κλειστα, ἀλλὰ νὰ τα εξοδεύῃ ὅταν πρέπει.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

ΑΙ ΔΥΟ ΛΑΙΜΑΡΓΟΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ Μαρίκα κυττάζει τὴν μητέρα της ἡ ὅποια κάμνει κομπόστα ἀπὸ βερύκοκκα.

— Πότε θὰ τὴν φάμε μητέρα, εἰς τὸ γεῦμα ἢ εἰς τὸ δείπνον;

— Οὔτε εἰς τὸ γεῦμα, οὔτε εἰς τὸ δείπνον· θὰ τὴν φυλάξωμεν νὰ τὴν τρώγωμεν τὸν χειμῶνα κατόπιν ἀπὸ τὸ φαγητόν.

Ἡ Μαρίκα εἶναι πολὺ λαίμαργος. Θέλει νὰ φάγῃ ὀλίγον ἀπ' αὐτὸ τὸ γλυκὸ — ὄχι τὸν χειμῶνα — ἀλλ' ἀμέσως. Δὲν ζητεῖ νὰ τὴ δώσῃ ἡ μητέρα της ὁμοῦ, διότι ἡξέρει ὅτι ἡ μητέρα της ἅμα εἴπῃ μίαν φωρὰν ὄχι, ἐτελείωσε, δὲν ἀλλάζει γνώμην· δι' αὐτὸ, ἡ Μαρίκα δὲν ζητεῖ κομπόστα.

Τὰ μικρὰ ὑάλινα δοχεῖα με τὸ γλύκισμα εἶνε βαλμένα εἰς τὴν σειρὰν ἐπάνω εἰς ἐν τραπέζι μέσα εἰς τὸ κελλάρι. Ὅ! τί ὄρατα ποὺ φαίνονται τὰ βερύκοκκα καὶ τὸ σιρόπι των!

Τὸν χειμῶνα! Πόσον θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ ὁ χειμὼν! . . . Τὰ μικρὰ δοχεῖα θὰ τα σκεπᾶσῃ ἡ μητέρα καὶ θὰ τα κλειδώσῃ εἰς τὸ μεγάλο καρυδένιο ἐρμάρι· καὶ θὰ τ' ἀφήσῃ ἐκεῖ ἕως ὅτου νὰ χειμωνιάσῃ.

Καὶ τόσον πολὺ λυπεῖται δι' αὐτὸ ἡ Μαρίκα ὥστε λέγει:

— Ἡ μητέρα εἶνε εἰς τὴν αἰθουσαν με μίαν κυρίαν. Ἡ παραμὰνα εἶνε εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ὁ πατέρας δὲν ἐπέστρεψε . . .

Καὶ ἡ Μαρίκα ἀναβαίνει εἰς μίαν καθέκλαν. Ἀκροάζεται . . . Τίποτε δὲν ἀκούεται, ἤρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ εἰς τὸ δωμάτιον . . .

Εἰς τὸ μαγειρεῖον, τὸ ὅποιον εἶνε εἰς τὸ πλάγι, κάτι τηγανίζουσι. Ἡ μαγειρίσσα ἔχει δουλειὰ λοιπὸν καὶ δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἔλθῃ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ κελλάρι. Καὶ ἐπειτα ἡ Μαρίκα δὲν θὰ κάμῃ δισίου θόρυβον. Τὸ παράθυρον εἶνε μισοανοιγμένον ἡ Μαρίκα το σκούντᾳ σιγὰ σιγὰ διὰ νὰ μὴ τὴν ἰδοῦν οὔτε ἀπ' ἔξω.

Τότε βουτᾷ τὸ μικρὸν δάκτυλόν της εἰς τὸ σιρόπι, τὸ ὅποιον εἶνε χλιαρὸν ἀκόμη . . . Ἄ! τί ὄρατον ποὺ εἶνε! — Τὸ ξαναβουτᾷ . . . Τῆς φαίνεται ἀκόμη ὠραιότερον . . . Ἄλλ' ἐξαφνα βάζει μίαν δυνατὴν φωνὴν καὶ κινεῖ ἐπάνω κάτω τὸ δάκτυλόν της. Νοιώθει ἕνα δυνατὸν πόνον, σὰν νὰ τὴν ἐκέντησε κάτι τι. — Τρέχει ἡ μαγειρίσσα.

Μία μεγάλη σφήκα εἶχε τὴν ἰδίαν δρεξίν με τὴν Μαρίκαν, καὶ ἐξεφάντωσε με χαρὰν μέσα εἰς τὸ δοχεῖον τῶν βερύκοκκων, ὅταν τὴν ἐσκούντησε τὸ δάκτυλον τῆς Μαρίκας.

— Αυτό το δάκτυλον είνε έχθρου δάκτυλον, είπεν ή σφήκα, αφ' ου με διώχει απ' εδω που είμαι τόσο καλά.

Και αεύγει από το παράθυρον καταχορτισμένη, άλλ' αφ' ου έκέντησε με το κεντρί της το δάκτυλον της Μαρίκας.

Πονεί πολύ το κέντημα της σφήκας. Το δάκτυλον φουσκώνει, φουσκώνει· ο πόνος είνε τσουκτερός, και της έρχονται δάκρυα εις τα μάτια της. Η μητέρα της Μαρίκας έτρεξεν άμα ήκουσε τας φωνάς της. Και οι μεγάλοι της άδελφοι επίσης. Έκείνην την στιγμήν έφθασε και ο πατέρας.

Κατ' αρχάς την έλυπήθησαν δια τούς πόνους της. 'Αλλ' όταν ήσύχασεν όλίγον έρωτούν, εξετάζουν πως την έκέντησε και μανθάνουν, ότι ειξεύρομεν και ήμεϊς.

Και τότε την επέπληξαν την Μαρίκαν δια την λαιμαργίαν της, δια την οποίαν την έτιμώρησε μία άλλη λαιμαργος, ή σφήκα.

'Αλλ' από τας δύο λαιμαργους ή πλέον κακή δέν ήτο ή σφήκα, διότι αυτής δέν της είχεν άπαγορεύσει ή μητέρα της να έγγίση το γλυκό των βερυκόκκων.

ΠΟΛΥΣ ΘΟΥΡΒΟΣ ΔΙΑ ΤΙΠΟΤΕ

— Τι σκέπτεται άρά γε ο κύρ Μέντιος; ήρώτησεν ή φοράδα παρατηρήσασα ένα συλλογισμένο όνον.

— Το ξεύρω εγώ, είπε το άλογάκι· σκέπτεται το ξύλο που έφαγε χθές, που αναποδογύρισε το άμαξάκι με τα μηλα.

— Βάζω στοίχημα ότι δέν σκέπτεται αυτό που λέγεις, είπεν ένα πωλάρι. Σκέπτεται τί ώραία που θά έπαριούσε αν ήτο εδω μαζί μας.

Αί παρατηρήσεις αυται είλκυσαν την προσοχήν μερικων άλλων δειμένων εκεί κοντά.

Το έν είπεν ότι ο κύρ Μέντιος έσκέπτετο τούτο, το άλλο είπεν ότι έσκέπτετο εκείνα και κατ' αυτών τον τρόπον ήρχισε ζωηρά φιλονεικία.

Μία άγελας είπεν ότι άντι να φιλονεικούν εις τα χαμένα, εύκολώτερον ήτο να έρωτήσουν τον ιδιον τον κύρ Μέντιον.

Ο όνος άμα τον ήρώτησαν, εκίνησε σοβαρά δύο τρεις φορές το κεφάλι του και είπε.

— Νά σας είπω την αλήθεια; δέν έσκεπτόμην τίποτε.

Ο ΓΥΝΙΑΡΗΣ ΟΙΚΟΚΥΡΗΣ

Μίαν φοράν ήτο ένας άνθρως γυνιάρης και θυμάδης, ο όποιος πάντοτε έμαυμούριζε κατ' της γυναικός του ότι τάχα δέν εκαμνε τας έργασίας του σπιτιού όπως έπρεπεν.

«'Ανδρα μου, μη δυσαρεστήσαι.»

— Ανδραμου, μη δυσαρεστήσαι ετσι, τω είπεν αυτή, αλριον άλλάζομεν ταις δουλειαις μας, εγώ πηγαίνω να θερίσω με τούς θεριστάς και σό κάμε ταις δουλαις του σπιτιού.

Επιστρέψας έν έσπέρας εις την κατοικίαν του, την εποχήν του θερισμού, ήρχισε πάλιν να φωνάζη και να επιπλήττη την δυστιχισμένην γυναικά του.

— Ανδραμου,

Ο σύζυγος το έδέχθη προθύμως. Την επαύριον πρωτ πρωτ, ή γυναίκα επήρε το δρεπάνι εις τον ώμν της και επήγε να θερίση με τούς θεριστάς. Ο άνδρας έμεινεν εις το σπίτι.

Κατ' αρχάς ήθέλησε να κάμη βούτυρον. 'Αλλά μόλις ειργάσθη όλίγον, εδίσφασε κατέθη λοιπόν εις το υπόγειον δια να πιάση όλίγον ρητινάτον. 'Εν φ' εγέμιζε τον μαστραπα του ήκουσεν ότι ο χοίρος έμδηκεν εις την αύλήν. Κρατών τον τύλον του βαρελίου ανέθη βιαστικά από το υπόγειον δια να έμποδίση τον χοίρον από του να βίψη κάτω τον κάδδον του βουτύρου, άλλ' όταν είδεν ότι ο χοίρος τον είχε

«Κατ' αρχάς ήθέλησε να κάμη βούτυρον.»

το υπόγειον δια να έμποδίση τον χοίρον από του να βίψη κάτω τον κάδδον του βουτύρου, άλλ' όταν είδεν ότι ο χοίρος τον είχε

ήψει και έγλειψε το άνθραλον το όποιον είχε σκορπισθή εις το έδαφος, εθύμωσε τόσο πολύ ώστε έλησάνθησεν έντελώς το βαρέλι του ρητινάτου και εκινήγησε τον χοίρον. Τον επρόφθασεν εις την θύραν και τω έδωκεν έν τόνον δυνατον κτύπημα ώστε τον αφήκεν εις τον τόπον. Τότε παρήρησε· ότι εκράτει κάμην τον τύλον του βαρελίου όταν κατέθη εις το υπόγειον όλος ο ρητινάτης είχε χυθή.

«'Αλλ' ένφ' έκυπτε...»

λιβάδι έσκέπη να την αναδιόσθη επάνω εις την στέγην της οικίας ή οποία ήτο γεμάτη από χλόην

δρσοεράν και πρασίνην. Το καλυδόσπιτόν του έστηρίζετο εις ένα κάθετον βράχον και είπε με τον νοϋν του ότι αν έθετε μίαν σανίδα από τον βράχον εις την στέγην, θα κατώρθωνε να περάση την άγελάδα ώσαν από γεφύρι. 'Αλλά δέν ήθελε πάλιν να παραιτήση και το βούτυρόν του, διότι ήμπορει να το φάγη ή γάτα. 'Επρωτίωθη λοιπόν τον κάδδον εις τον ώμν του και εξήλθε. Πριν όμως υπάγη εκεί επάνω την άγελάδα ήθέλησε να την ποτίση, επήρε λοιπόν έν άσκι δια να εκβάλη νερόν από το πηγάδι· άλλ' έν φ' έκυπτε το γάλα έχυθη επάνω εις τον ώμν του και έπεσεν εις το πηγάδι.

Έν τούτοις επλησίαζε το μεσημέρι, και αφ' ου δέν είμπορεσε να κάμη βούτυρον δια το γευμά του έσκέπη να βράση πληγγούρι, και έβαλε μίαν χύτραν γεμάτην από νερόν επάνω εις την πυροστίαν. 'Επειτα τω ήλθεν εις τον νοϋν του ότι

ή άγελας ήδύνατο να πέση επάνω από την στέγην και να σπάση την κεφαλήν ή τούς πέδας της. 'Εδесе λοιπόν το έν άκρον του σχοινίου εις τον λαϊμόν της άγελάδος, κατεβίβασε το άλλο από την καπνοδόχον και το έδесεν εις την κνήμην του. Το νερόν έβραζεν ήδη

«Τον επρόφθασεν εις την θύραν.»

μέσα εις την χύτραν και δε είμπορει να το άφήση διαί έπρεπε να ανακατώνη το πληγγούρι. 'Εν φ' λοιπόν ένησχολείτο εις τούτο, ή άγελας έπεσεν από την στέγην και έπειδη έσυρε το σχοινιον, έσήκωσε τον φίλον ύψηλά μέσα εις την καπνοδόχην. Είς την δυσάρεστον αυτήν θέσιν έμεινεν αρκετήν ώραν, έν φ' ή άγελας εκίνηετο κρεμασμένη εις το άλλο μέρος του τοίχου, χωρίς να είμπορη ούτε να αναδθ ή ούτε να κατάρθ.

«Η άγελας έπεσεν από την στέγην.»

Η γυναίκα είχε περιμείνη πολύ, παραπολύ να έλθη ο άνδρας της και να την φωνάξη δια το γεύμα. 'Επι τέλους βαρυνθεϊσα να περιμείνη επέστρεψεν εις την οικίαν. 'Αμα είδε την άγελάδα κρεμασμένην έτρεξε και εκοψε το σχοινιον με το δρεπάνι της. 'Εν φ' δε ή άγελας έπεσε κατ' ατης, συγχρόνως ο άνδρας της έπεσεν μέσα εις την καπνοδόχην απ' εκεί όπου ήτο κρεμασμένος και ή γυναίκα του άμα έμδηκεν εις το δωμάτιον τον εύρηκε κατακέφαλα πεσμένον μέσα εις την χύτραν του πληγγουριου και σπαρταρούντζα ώσαν ψάρι.

Και καλά που επρόφθασε και τον εβγαλεν εις έλευσινήν κατάστασιν, μισοζεματισμένον ή γυναίκα του. 'Αλλά το πάθημα του έγεινε μάθημα· αφήκε μία διαί πάντα την γρύνια και έφέρετο με περιποίησην εις την και την εύχαριστούσε δια τούς κάπους της. (Εκ του Ρωσικού.)

«Τον εύρηκε κατακέφαλα πεσμένον εις την χύτραν.»

ΔΥΩ ΠΑΙΔΙΑ

Α΄

ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΑΘΑΡΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ὁ Θεμιστοκλῆς ἔχει πάντοτε καθαρὸν τὸ πρόσωπόν του καὶ τὰ χεῖράς του. Τὸ πρῶτὸ πλύνεται καλὰ καὶ δὲν φοβείται τὸ νερόν, καὶ εἶνε ζωηρὸς καὶ εὐθυμὸς.

Πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἶνε πρόθυμὸς εἰς τὰ μαθήματά του· τὰ τετραδιά του εἶνε καθαρὰ, τὰ βιβλία του περιποιημένα, καὶ του κάμνουν δρεξινὴ νὰ μελετήσῃ.

Ἐἵτε Κυριακὴν, εἵτε καθημερινὴν τὰ φορέματά του εἶνε πάντοτε ἑσκαλισμένα.

Ἐπειδὴ φροντίζει διὰ τὰ πράγματά του διαρκοῦν πολὺν καιρὸν· καὶ ὄχι μόνον καὶ τὰ βιβλία του καὶ τὰ φορέματά του εἶνε ὅπως πρέπει· εἰς ὅτου νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ τ' ἀλλάξῃ, ἀλλὰ εἶνε καὶ οἰκονομία· δια τοὺς γονεῖς του.

Ὅποιός τον βλέπει τὸν Θεμιστοκλῆ σκέπτεται ὅτι εἶνε καλοαναθρεμμένον παιδάκι καὶ ὅτι ἡ μητέρα του εἶνε καλὴ οἰκοκυρά.

Ὅταν ὁ Θεμιστοκλῆς πηγαίνει κάπου δὲν ἐντρέπεται παραβάλλων τὰ ἐνδύματά του πρὸς τὰ ἐνδύματα τῶν ἄλλων· καὶ οἱ γονεῖς εὐχαριστοῦνται νὰ βλέπουν τὰ παιδία των νὰ παίζουν με αὐτόν.

Β΄

ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΡΥΠΑΡΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ὁ Παρασκευῆς πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον με μάλ-

λιά καὶ χέρια καὶ μάτια λερωμένα. Τὸ πρῶτὸν θά του ἐφάνῃ χωρὶς ἄλλο κρῶν τὸ νερόν.

Ἄπλυτος καὶ μουδιασμένος παίρνει τὰ ξεσκαλισμένα βιβλία του καὶ τὰ κηλιδωμένα τετραδιά του. Ἀλλὰ πῶς νὰ γράψῃ με δρεξιν, πῶς νὰ μελετήσῃ με διάθεσιν; δὲν γράφει κανεὶς καλὰ ἐπάνω εἰς ἓν φύλλον τοῦ τετραδίου τὸ ὅποιον δὲν εἶνε πλέον λευκόν, οὔτε μελετᾷ εἰς βιβλίον τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα εἶνε τσαλακωμένα.

Ἐπάνω εἰς τὰ ὑποδήματά του εὐρίσκειται λάσπη τριῶν ἡμερῶν, καὶ τὴν Κυριακὴν ἀκόμη φαίνεται ρυπαρὸς με τὰ καινούργια του φορέματα.

Κάθε ἄλγος καὶ ἄλγαι οἱ γονεῖς του ἀναγκάζονται νὰ του ἀγοράζουν ἄλλα βιβλία, νὰ του κάμνουν ἄλλα φορέματα καὶ τον ἐπιπλήττουν διότι τους ἀναγκάζει νὰ ἐξοδεύουν ἀνωφελῶς χρήματα.

Ὅποιός τον βλέπει ὑποθέτει ὅτι ἔχει συναστροφὴν με τὰ χειρότερα παιδία τῆς συνοικίας καὶ πολλοὶ λέγουν: « Ἡ μητέρα του διόλου δὲν το περιποιεῖται αὐτὸ τὸ παιδί.» Ἡ δυστυχῆς μητέρα του φροντίζει, ἀλλὰ εἰς τὰ χαμένα ἐπιπλήττει, ἐμβαλόνει, πλύνει, ἀγοράζει. Ὁ Παρασκευῆς εἶνε ἀδιόρθωτος, ρυπαρὸς.

Καὶ οἱ γονεῖς λέγουν εἰς τοὺς συμμαθητὰς τοῦ Παρασκευῆ:

— Δὲν θέλω νὰ παίζῃς με αὐτὸ τὸ παιδί, οὔτε νὰ το φέρῃς ποτὲ εἰς τὸ σπίτι μας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Ἐλαφρόπουλος μανθάνει ἀριθμητικὴν.

Ὁ κ. Θεμιστοκλῆς τῷ λέγει μίαν ἡμέραν:

— Ἐλαφρόπουλε, μέτρησέ μου, σὲ παρακαλῶ, αὐτὴν τὴν θύραν, τί πλάτος ἔχει.

Ἐλαφρόπουλος. Μὲ τί νὰ τὴν μετρήσω;

Θεμιστοκλῆς. Νὰ πάρῃς τὸ μέτρον, εἶνε στὸ τραπέζι.

Ἐλαφρόπουλος. μετρῶν! — Ἐνα μέτρο... οὐ... οὐ.

Θεμιστοκλῆς. Ἐ λοιπὸν! τί πλάτος ἔχει;

Ἐλαφρόπουλος. Δὲν ἔξω. Εἶνε κοντὸ τὸ μέτρο.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρακάου.

Εἰς μίαν ἐσπερίδα ἡ οἰκοδόμοισα διατάσσει τὸν μικρὸν Μανώλην, τὸν ὑπηρετὴν τῆς· νὰ φέρῃ κιαφέδες.

Μετ' ὀλίγον βλέπει τὸν Μανώλην ἐρχόμενον με ἓν δίσκον εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἐπάνω εἰς τὸν δίσκον δώδεκα φλιτζάνια, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἑξ ἦσαν ἄδεια.

— Διατί ἔφερες αὐτὰ τὰ φλιτζάνια ἄδεια; ἔρωτᾷ ἡ οἰκοδόμοισα.

Καὶ ὁ Μανώλης:

— Τὰ ἔφερα, κυρία, δι' ἐκείνους ποὺ δὲν πίνουν καφέ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Τσάτσας Γελαστί.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

68. Λεξιγράφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου καὶ ὡς τὸ δεύτερόν μου Πηγνὸν τι ματαιόδοξον δηλοῖ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἄνθου τῶν Λεμνίων.

69. Αἵνιγμα.

Ζῶν τι καὶ ἀριθμὸς, ὅταν εἴμ' ἀρσενικόν, ἔντομον καὶ ἀριθμὸς, ὅταν εἴμαι θηλυκόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐλευθ. Π. Φωκέρη.

70. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων πέντε, λέξων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεῶς τῆς Μυθολογίας.

1. Γυνὴ ἀρχαίου βασιλέως. 2. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 3. Θηρίον. 4. Ὅρος τῆς Κρήτης. 5. Ἔρωσ τῆς Τρωάδος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἄριου.

71. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων ἑνδεκα λέξων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἐνδόξου καὶ ἠρωϊκοῦ πόλεως τῆς Ἑλλάδος.

1. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 2. Τόπος ἀκατοίκητος. 3. Ἀρχαῖος νομβέτης. 4. Ὅρος Θεσσαλίας. 5. Δένδρον καρποφόρον. 6. Ἀρχαῖος ποιητής. 7. Πηγὸν ἀρκαδικόν. 8. Πόλις τῆς Πελοποννήσου. 9. Ζῶν χρησίμων. 10. Ὅργανον αἰσθήσεως. 11. Ἰγρὸν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀναστασίου Ζαργκά.

ΕΛΛ. ΣΤΗΡΙΞΟΥ ΕΔΩ. ΓΡΗΓΟΡΗ, ΚΑΙ ΜΗ ΦΟΒΕΙΣΑΙ

(Σελ. 114.)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια ὑπὸ Σελ. 108.]

Καὶ ἐν ᾧ ἐκραύγαζε καὶ ἦτο κατακόκκινος, εἶχε ἐρωτίσθησαν τὰ πρόσωπα τῶν δύο μαθητῶν, οἱ ὅποιοι καὶ τὸν νοῦν του νὰ παρατηρῇ μετὰ προσοχῆς, διὰ ἧσαν εἰς τὸ παράθυρον.

Ὁ Σαζζάνης καθὼς εἶδε τὰ δύο ἐκεῖνα πρόσωπα ἔμεινεν ἐκθαμβὸς, καὶ ἔκαμιν ἐν βῆμα πρὸς τὰ ὅπσια καὶ ἀνερώνησεν:

— ὦ! ὦ! αὐτοὶ εἶνε. ὦ! ὦ! αὐτοὶ εἶνε! αὐτοὶ βέβαια εἶνε! Καλὰ τοὺς ἐγνώρισα! Αὐτοὶ εἶνε! ὦ! ὦ!...

Και εὐθὺς ἔτρεξε νὰ εὕρῃ τὸν Μοντανῆν καὶ τὸν Δουμποδάνον.

Ἄλλὰ ἐν ᾧ συνέβαινον ταῦτα εἰς τὸν Σαϊζάνην, ἄλλη πάλιν σκηνὴ ἐγένετο εἰς τὸ πρῶτον παρόθυρον ὅπου ἦτο ὁ Μάριος. Δηλαδή μάλιστα ὁ Μάριος ἀνέβη ὀλίγας βαθμίδας τῆς κλίμακος, καὶ εὐθὺς κατέβη πάλιν χωρὶς νὰ θέλῃ.

— Τί τρέχει; ἠρώτησαν αὐτὸν ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Δουμποδάνος.

— Αὐτὴν τὴν φωνήν, ποὺ φωνάζει βοήθειαν!...

— Ἐ! τί ἐκαμνεν αὐτὴ ἡ φωνή, εἶπεν ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Δουμποδάνος.

— Δὲν τὴν γνωρίζετε;

Ἠχοράσθησαν ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον τῆς ὥρας οἱ τρεῖς φίλοι καὶ παρευθὺς ὁ μὲν Μοντανῆς ἀνεφώνησε:

— Καλὴ δὲν εἶνε ὁ Γρηγόρης;

Ὁ δὲ Δουμποδάνος ὡσαύτως ἀνεφώνησε:

— Καλὴ δὲν εἶνε ὁ Βλάχος;

Ὁ Μάριος δὲν ἤκουσε τί εἶπον οἱ δύο φίλοι του, διότι ὡς νὰ ἀνοίξουν αὐτοὶ τὰ στόματά των, ἐκεῖνος ἔδωκε μίαν καὶ εὐρέθη εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς κλίμακος, ἤπλωσε καὶ τὰς δύο χεῖράς του καὶ ἀνεφώνησεν:

— Ἐλα! στηρίξου ἐδῶ, Γρηγόρη, καὶ μὴ φοβῆσαι!

Ὁ Γρηγόρης τρέμων ἐστηρίχθη εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Μαρίου, ὁ Μάριος τὸν ἐσήκωσε καὶ τὸν ἔβαλε νὰ πατήσῃ εἰς τὴν βαθμίδα τῆς κλίμακος, καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου τὸν ἔφερε κάτω καὶ τὸν ἀπέθεσε κατὰ γῆς.

Ὁ δυστυχὴς Γρηγόρης ἦτο ἡμιθανής, καὶ ὁ πυκνὸς καπνὸς ἐκινδύνευσε νὰ τὸν πνίξῃ.

— Δόξα τῷ Θεῷ! ἐσώθη, Γρηγόρη μου! ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος.

Τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ἔτρεξε πρὸς αὐτοὺς ὁ Σαϊζάνης, καὶ ὅταν εἶδε τὸν Γρηγόρην, ἀνεφώνησεν ἔκθαμβος:

— Ὁ Γρηγόρης! ὁ Γρηγόρης!

Ἐπειτα εὐθὺς ἠρώτησε τὸν Γρηγόρην:

— Δὲν μου λές; ἐκεῖ ἐπάνω εἶνε ὁ Ῥηγγίλας καὶ ὁ Γαρθίας οἱ συμμαθηταί μας;

— Ναί! οἱ Βρασιλιανοί! ἀπεκρίθη ὁ Γρηγόρης.

Ἐν τῷ μεταξύ αἱ φλόγες τῆς πυρκαϊῆς εἶχον ἐλαττωθῆ, διότι κατὰ διαταγὴν τοῦ Μοντανῆ, ἔρριψαν οἱ ὑπηρεταὶ ἄφθονα νερὰ εἰς τὸ κάτω πατωμα καὶ τὸ ἐπλημμύρησαν ὥστε κατώρθωσαν εὐκόλως νὰ σώσουν καὶ τοὺς ἄλλους οἱ ὅποιοι ἐκινδύνευον.

Οἱ τέσσαρες φίλοι περιεκύκλωσαν τοὺς τρεῖς συμμαθητάς των, καὶ εὐθὺς ἡ πρώτη ἔχθρα των τὴν ὅποιαν, ὡς ἐνθυμείσθε, εἶχον ἐν τῷ Λυκίῳ, μετετρέπη εἰς φιλίαν εὐκρινῆ.

Αἱ ἐρωτήσεις ἐπιπτον ὡς βροχὴ.

— Καὶ πῶς εὐρέθητε ἐδῶ;

— Καὶ σεις ἐδῶ;

— Καὶ ποὺ πηγαίνατε;

— Καὶ πόθεν ἔρχεσθε;

— Κύεταξε τί τύχη!

— Μά, δὲν μας λέτε πῶς;...

— Μὰ σταθῆτε, παιδιά, ἀνεφώνησεν ὁ Μοντανῆς διακόπτων τὰς θαυμάσιους ἐρωτήσεις. σταθῆτε. Νὰ μας διηγηθῆτε πρῶτα πῶς εὐρέθητε εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν οἰκίαν, ἡ ὅποια εἶνε κάπως μακρὰν τοῦ Λυκίου μας, καὶ εἰς τὴν στιγμήν μάλιστα ὅπου ἐπλησιάζετε νὰ κατῆτε σὰν ποντικοί;

— Ἄ! καλὰ λές, Μοντανῆ, ἀπὸ τρίχα νὰ καοῦμε! ἂν δὲν ἐτύχαινες σύ, ἂν δὲν ἐτυχαίνατε σεις! ἀνεφώνησεν ὁ Γαρθίας.

— Μάλιστα! μάλιστα! ἀνεφώνησε καὶ ὁ Γρηγόρης, μὰς ἐσώσατε τὴν ζωὴν μας!

Τὴν στιγμήν ταύτην ὁ Ῥηγγίλας ὁ ὅποιος ἔμενε σιωπηλός, ἦλθε πρὸς τὸν Σαϊζάνην, καὶ του ἔδωκε τὴν χεῖρα καὶ εἶπε μὲ πολλὴν συστολὴν καὶ ταραχὴν:

— Ἐ! Σαϊζάνη, τώρα πλέον δὲν θὰ φιλιώσωμεν;

Ὁ Σαϊζάνης παρετήρησε τὸν Ῥηγγίλαν καὶ ἐθαύμασε, διότι εἶδε τοὺς ὀφθαλμούς του μικροῦ Βρασιλιανοῦ γεμάτους δακρύων, καὶ εὐκρινεῖα μεγίστη ἔλαμπεν εἰς τὸ πρόσωπόν του. Ἄν καὶ δὲν ἐπίστατε πολὺ εἰς τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων συνεκινήθη ὁμοῦ: διὰ τὸ κίνημα τοῦ παλαιοῦ ἐχθροῦ του. Ἐλαβε λοιπὸν τὴν χεῖρά του καὶ ἀνεφώνησεν εὐκρινῶς:

— Βέβαια, βέβαια! τώρα πλέον θὰ φιλιώσωμεν, καὶ ποτὲ ποτὲ δὲν θὰ μαλώσωμεν.

— Ποτέ;

— Ποτέ!

Ὁ Μάριος Καπάνης καὶ ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Γρηγόρης καὶ ὁ Γαρθίας παρετήρησαν σιωπηλοὶ τὴν συγκινητικὴν ταύτην σκηνήν, καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἔδωκαν καὶ οἱ πέντε τὰς χεῖρας καὶ ὁμολόγησαν ὅτι θὰ παύσῃ πᾶσα ἔχθρα μεταξύ των.

— Ὅχι πλέον, ὄχι! ἐπιθύριζον, ὄχι πλέον, ὄχι, ὄχι!... δὲν θὰ μαλώσωμεν πλέον, ποτέ, ποτέ!...

— Ποτέ! ἀνεφώνησαν καὶ οἱ ἑπτὰ φίλοι.

Οἱ σωθέντες παρακάλεσαν τοὺς σωτήρας των νὰ δεχθῶσι τὴν φιλοξενίαν των, καὶ νὰ κοιμηθῶσιν ἐκείνην τὴν νύκτα ἐντὸς τῆς οἰκίας τὴν ὅποιαν ἔσωσαν διὰ τῆς ἀνδρείας των.

— Ἀπόψε βέβαια θὰ ἔχωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μείνετε μαζί μας, εἶπον οἱ Βρασιλιανοί.

— Μετὰ χαρᾶς, φίλοι μου, εἶπεν ὁ Μοντανῆς ἀπὸ μέρους καὶ των συντρόφων του.

Τὴν ἐσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον, τὸ ὅποion ἦτο λαμπρότατον, ὁ Γρηγόρης ἐδηγήθη ἐν συντόμῳ ἕτι ἡ οἰκία ἐκεῖνη ἦτο κτήμα φίλου τοῦ πατρὸς του, ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης τὴν εἶχε παρχωρήσῃ εἰς τὸν Γρηγόρη καὶ τοὺς δύο φίλους του νὰ μείνωσιν ὀλίγας ἡμέρας χάριν διασκεδάσεως, καὶ ὅτι πρὸ δύο ἡμερῶν

εἶχεν ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν κλησίον πόλιν διὰ ὑποθέσεις του. Ὅποτε οἱ τρεῖς φίλοι, ὁ Γρηγόρης, ὁ Γαρθίας καὶ ὁ Ῥηγγίλας εἶχον ἀπομείνῃ μόνον ἐκείνην τὴν νύκτα.

Ἀφ' οὗ ἔφαγον καλὰ καὶ συνώμιλησαν πολλὴν ὥραν, ἐπλάγιασαν καὶ ἐκραιμήθησαν ὑπνον βαθύτατον, κατευχαριστημένοι διὰ τὴν καλὴν πράξιν των.

Τὸ πρῶτ' οἱ τέσσαρες φίλοι μας ὁ Μάριος, ὁ Μοντανῆς, ὁ Σαϊζάνης καὶ ὁ Δουμποδάνος ἀπεχωρήθησαν τοὺς τρεῖς φίλους των, καὶ ἐξεκίνησαν διὰ νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸν δρόμον των.

Ὁ Γρηγόρης, ὁ Γαρθίας καὶ ὁ Ῥηγγίλας συνώδευσαν ἀρκετὸν διάστημα τοὺς φίλους των καὶ ἔπειτα ἀπεχωρήθησαν, ἀφ' οὗ πρῶτον ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ συναντηθῶσιν εἰς τὸ Λύκειον κατὰ τὴν ἀναρχὴν τῶν μαθημάτων, ὅτι θὰ συναντηθῶσιν ὄχι πλέον ἐχθροὶ ὡς πρότερον, ἀλλὰ φίλοι καὶ φίλοι ἀδελφικοί.

— Ἄ! τοῦ χρόνου δὲν θὰ κτυπηθοῦμεν πλέον εἰς τὴν μικρὰν αὐλήν! εἶπεν ὁ Μάριος, καὶ ὄλοι ἐμειδίασαν διότι ἐνθυμήθησαν τὰ παλαιὰ των, τὰ ὅποια καὶ σεις βεβαίως ἐνθυμείσθε, μικροὶ μου ἀναγνώσται.

— Χαίρετε, φίλτατοι, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν! ἀνεφώνησεν ὁ Σαϊζάνης.

— Καλὸν σας κατευόδιον, ἀνεφώνησαν οἱ Βρασιλιανοί.

ΚΓ'

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΠΟΡΘΟΣ, ΑΓΡΑΜΙΣ, ΑΘΟΣ.

Μίαν ἑλοκλήρον ὥραν οἱ τέσσαρες μικροὶ περιηγηταὶ ἐβάδιζον χωρὶς νὰ ἀνοίξωσι τὸ στόμα των. Βουβλογίζοντο τὸν χθεσινὸν κίνδυνον τῆς πυρκαϊῆς καὶ ἐνθυμοῦντο μετὰ χαρᾶς τὸ μικρὸν ἡρώϊκον κατόρθωμά των.

Ἀγνῆς ὁ Μάριος Καπάνης ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του, παρετήρησεν ἀπικρῶ καὶ ἀνεφώνησε περιχαρῆς:

— Τί χαρὰ! νὰ τὴν, νὰ τὴν! καὶ εἰδείκνυε μὲ τὸν δάκτυλόν του πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος, ὅπου μακρὰν, πολὺ μακρὰν ἐφαίνοντο ἀμυδρῶς ὀλίγα οἰκίαι.

— Ἐ, καὶ τί μὲ τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Σαϊζάνης.

— Φίλτατέ μου Σαϊζάνη, αὐτὰ ὅπου βλέπεις ἐκεῖ πέρα εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπαρχίας μου. Ἀφ' οὗ ἐθάσωμεν εἰς τὴν Τάρβην, τὴν ἀγαπητὴν μου Τάρβην, ὅπου θὰ ἀξιώθω νὰ ἴδω τοὺς γονεῖς μου. Καὶ τὴν χάριν αὐτὴν θὰ τὴν ἐρεῖλω εἰς σας, ἀγαπητοί μου φίλοι. Καταλαμβάνετε λοιπὸν διατὶ χαίρω τόσον πολὺ;

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀγαπητὴ Καπάνη, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος Μοντανῆς.

— Ἀχ! πόσον θὰ χαρῆ ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα! ἐπιθύριζον ὁ Μάριος καὶ ἐδάκρυσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

— Ἐλα, ἔλα, ἐμπρός, παιδιά, ἀνεφώνησεν ὁ

Δουμποδάνος θέλων νὰ προλάβῃ τὴν συγκίνησιν, ἡ ὅποια ἐκυρίευε τοὺς συντρόφους του, ἐμπρός, παιδιά, καὶ ἄς λείπουν αἱ συγκινήσεις.

Ἐβάδιζαν λοιπὸν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Δουμποδάνου, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐκάθηγον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς μικρᾶς πόλεως, καὶ μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν ἐξεκίνησαν πάλιν, διὰ νὰ φθάσουν πρὶν νυκτῶσιν εἰς ἄλλην μικρὰν πόλιν, καὶ ἐκεῖ πλέον νὰ κοιμηθῶσι, διότι εἶχον καὶ ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Ὁ τόπος ὅπου ἐβάδιζον ἦτο μεγάλη πεδιάς περικυκλωμένη ἀπὸ πυκνὰ δάση. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἦσαν ἀμπέλια καὶ ἀγροικαὶ καλύβαι.

Ἐπειτα ἐφθασαν εἰς μικρὸν δάσος, ὅπου ἔτρεχε μικρὸς ποταμὸς, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὕδωρ ἦτο διυγέστατον.

— Ἐ, τί λέτε, παιδιά, κάμνωμεν ἐν λουτρόν; ἠρώτησεν ὁ Μάριος τοὺς συνοδοιπόρους του.

— Τί λέγεις, Μοντανῆ; ἠρώτησεν ὁ Σαϊζάνης, τὸ κάμνωμεν τὸ λουτρόν;

— Διατὶ ὄχι; εἶπεν ὁ Μοντανῆς. Μάλιστα ἔχι μόνον θὰ μας δροσίση, ἀλλὰ καὶ θὰ μας δώσῃ δύναμιν γὰ ἀποτελειώσωμεν τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖός μας μένει ἀκόρη. Ἐμπρός λοιπὸν, καλοὶ μου κολυμβηταί.

Ἴδετε τοὺς μὲ πόσην εὐχαρίστησιν δροσιζονται εἰς τὰ δροσερὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ. Καὶ οἱ τέσσαρες κολυμβοῦν ὡς δελφίνες, εἶνε ἄριστοι κολυμβηταί. Ἄλλὰ ὁ Μοντανῆς, ὡς νέος φρόνιμος καὶ προνοητικός, εἶχε παρακαλέσῃ τὸν Δουμποδάνον νὰ ἔχη τὸν νοῦν του εἰς τὸν Μάριον καὶ τὸν Σαϊζάνην, διότι, καθὼς τοὺς εἰξεύρετε, ἦσαν πολὺ ζωηροὶ, καὶ ἦτο κίνδυνος νὰ συμῆθῃ κανὲν δυστύχημα.

Καὶ τῷ ὄντι ἔλαμε πολὺ καλὰ ὁ Μοντανῆς, διότι ὁ Σαϊζάνης ἦτο κατάκοπος, καὶ θὰ τὸν παρέσυρε τὸ βεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἂν δὲν εἶχε πλησίον του τὸν Δουμποδάνον. Καὶ ναὶ μὲν ὁ Σαϊζάνης δὲν ἠθέλησε νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν Δουμποδάνον ὅτι εἶχεν ἀνάγκην συνδρομῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ Δουμποδάνος πάλιν δὲν ἠθέλησε νὰ του ἀποδείξῃ ὅτι κολυμβᾷ πλησίον του ἐπιτήδως διὰ νὰ τὸν προσέχη.

Μετὰ τὸ δροσερὸν καὶ εὐάρεστον λουτρόν, ἐκάθισαν ὑπὸ τὰ δένδρα, τῶν ὁποίων ἡ σκιά δὲν ἦτο πολὺ πυκνὴ, ἀλλὰ εἶχε καὶ ὀλίγον ἥλιον.

Ὁ Μοντανῆς ἐστάθη ὀρθὸς καὶ παρετήρηε τὸ τοπίον, δηλαδή τὴν τοποθεσίαν.

— Καὶ τί πράγμα εἶνε ἀρά γε ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ πύργος; ἠρώτησε τὸν Μάριον, δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου παλαιὸν οἰκοδόμημα, τὸ ὅποιον ὑψοῦτο εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δάσους. Σὺ θὰ τὸ γνωρίζεις, φίλτατε Καπάνη.

— Ἄν τὸ γνωρίζω λές; ἀπεκρίθη ὁ Μάριος, νομίζω ὅτι εἶνε ὁ πύργος τοῦ Ἀρτανιάν.

— Ὁ πύργος τοῦ Ἀρτανιάν;

— Μάλιστα.

Ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαϊζάνης ἐστηκόθησαν

νά ιδωσι και αυτοι τον πύργον, περι του οποίου γίνεται λόγος. Έπειτα παρετήρησαν τον Μάριον περιμένοντες: να τους διηγηθῆ τίποτε καλόν περί αὐτοῦ τοῦ πύργου.

Ἄλλὰ ὁ Μάριος ἐστάμπα ἔχει τους ὀφθαλμούς προσηλωμένους πρὸς τὸν πύργον, καὶ ἐφαίνετο ὅτι σκέπτεται ἢ δι προσπαθεῖ νὰ ἐνθυμηθῆ.

— Λοιπὸν τί συλλογίζεσαι, Μάριε; εἶπεν ὁ Μοντανῆς χαμογελῶν.

Ὁ Μάριος ἀνεπινόχη ὡς νὰ ἐξύπνισε καὶ ἀπερῶν.

— Συλλογίζομαι κάτι τι, τὸ ὅποιον εἶνε πολὺ παράξενον, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ σὰς το διηγηθῶ, διότι θαρρῶ ὅτι ἀφορᾷ ὄλους μας!

— Λέγε, Καπάνη, καὶ σε ἀκούομεν! εἶπον μὲ ζωνῆ ὁ Μοντανῆς, ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαϊζάνης.

Τότε ἔκαλός μας Μάριος παρεκάλεσε τοὺς φίλους του νὰ καθίσωσιν, ἐκάθισε καὶ αὐτὸς, καὶ διηγήθη τὰ ἐπόμενα:

— Ὁ πατὴρ μου πολλὰκις μ' ἐδιηγήθη τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν θὰ σὰς διηγηθῶ, καὶ μόνον σὰς θὰ ἰδῆτε πόσον ὁμοιάζει με τὴν ἱστορίαν μου καὶ με τὴν ἰδικήν σας.

Τὸ προημίον τοῦτο ἐκίνησε τὴν περιεργίαν τῶν τριῶν ἀκροατῶν του, οἱ ὅποιοι ἤνοιξαν τὰ ὠτά των διὰ νὰ ἀκούσωσι.

— Ἡ ἱστορία μας εἶνε διακόσιων καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν, καὶ εἶνε ἱστορία τριῶν εὐγενῶν, οἱ ὅποιοι μὲζὶ με ἓνα συμπατριώτην μου ἔκαμαν θαύματα, καὶ τὰ ὄνματα τῶν ἔμειναν ἀθάνατα. Αὐτοὶ ἔσωσαν ἀπὸ φοβερόν κίνδυνον τὴν βασιλίαν τῆς Αὐστρίας ὀνομαζομένην Ἄνναν, ἐπολέμησαν με ἓνα ἰσχυράτατον πρωθυπουργόν τῆς Γαλλίας, τὸν καρδινάλιον Ρισελιέ, καὶ διὰ τῆς μεγάλης εὐφρίας των ἐνίκησαν τὴν δύναμιν τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὥστε ἠβέλησε νὰ τους πάρῃ με τὸ μέρος του, διότι τοὺς ἀνεγνώρισε καὶ αὐτὸς ὅτι ἦσαν ἀληθινὰ παλληκάρια. Τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ τέσσαρες μόνον των ἐκυρίευσαν ἐν οὐχύρωμα, τὸ ὅποιον ὑπερῆσκειν ὀλέκλῃρος στρατός!

Οἱ τρεῖς ἀκροαταὶ ἤκουον μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἔχον ανοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ ἐκάθηντο

ἀκίνητοι σημεῖον ὅτι τοὺς συνελίπει πολὺ ἡ ἱστορία αὐτή. Ὁ Δουμποδάνος ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν θαυμασμόν του καὶ ἐφίθυρσεν:

— Ἐν οὐχύρωμα! Καὶ πῶς ἦτο αὐτὸ τὸ οὐχύρωμα;

— Ὁ πατὴρ μου, ὁ ὅποιος ἦτο ἀρχαῖος ἀξιωματικὸς, μοῦ εἶχε εἰπῆ ὅτι αὐτὸ τὸ οὐχύρωμα ἦτο ἐν μικρὸν τετράγωνον κτιστόν, ὅπου εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ κρύπτεται καὶ νὰ πολεμῆ. Καὶ νὰ ἰδῆτε! Οἱ τρεῖς αὐτοὶ φίλοι καὶ ὁ σύντροφός των ἐστοιχημάτισαν νὰ ὑπάγουν εἰς αὐτὸ τὸ οὐχύρωμα, νὰ γευματίσωσιν ἐκεῖ, καὶ νὰ μείνουν ἐντὸς αὐτοῦ μίαν ὥραν, με τὸ ὥρολογι εἰς τὸ γέρι:

— Καὶ ἐκέρδησαν τὸ στοίχημά των; ἠρώτησεν ὁ Δουμποδάνος διακόπτων πάλιν τὴν διήγησιν.

— Βεβαίωτα! Καὶ τόσον καλὰ ἐπαῖξαν τὸ παιχνίδι των, ὥστε ἔμειναν ὑπὲρ τὰς δύο ὥρας εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην θέσιν.

— Θαυμάσιον κατόρθωμα! ἀνεφώνησεν ὁ Μοντανῆς.

— Τέλος πάντων ἐπῆγαν ἔπειτα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ σώσωσιν τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Κάρολον τὸν πρῶτον, τὸν ὅποιον ἤθελον νὰ καρατομήσωσιν οἱ Ἀγγλοι.

— Ὡ! ἀνεφώνησεν ὁ Δουμποδάνος, μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὸν θαυμασμόν του. Μὰ εἶνε ἀλήθεια αὐτὰ τὰ πράγματα;

— Ἀλήθεια καὶ ἀλήθεια! καθὼς λέγουσιν καὶ τὸ βεβαιῶνουν μάλιστα. Τὴν θαυμαστὴν αὐτὴν ἱστορίαν, καθὼς μ' ἔλεγεν ὁ πατὴρ μου, τὴν ἐγραψεν εἰς ἔσοχος μυθιστοριογράφος Γάλλος ὀνομαζόμενος Ἀλεξάνδρος Δουμάς, καὶ ἐπιγράφεται: Οἱ τρεῖς σωματωφύλακες.

— Ἄλλὰ, ἀγαπητέ μου Καπάνη, εἶπεν ὁ Σαϊζάνης μετὰ πολλῆς γλυκύτητος, ἐγὼ δὲν βλέπω ἀκόμη τί σχέσιν ἔχουν αὐτοὶ οἱ τέσσαρες ἦρωες με ἡμᾶς τοὺς τέσσαρας. Ὁμολογῶ λοιπὸν ὅτι περιμένω ἀνυπομῶνως νὰ με φωτίσης περί τούτου.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΙ)

Ο ΤΑΚΗΣ ΕΙΝΕ ΦΡΟΝΙΜΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μαμά εἶπεν εἰς τὸ μικρὸν τῆς ἀγοράκι: «Παιῆ, μὰ κύττα νὰ εἶσαι φρόνιμος!» Καὶ το ἐκάθισεν εἰς τὴν μεγάλην καθέκλα τῆς, ἐμπρὸς εἰς τὸ τραπέζι, καὶ του ἔδωκε τὸ κουτί με τὰ γράμματα καὶ τὸ ἀλφαβητάριόν του με τὰς εἰκόνας.

Ἦνοιξε τὸ ἀλφαβητάριον καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν Τάκην νὰ εὕρισκῃ εἰς τοὺς κύβους τοῦ κουτιοῦ γράμματα ὅμοια με τοῦ ἀλφαβηταρίου καὶ νὰ τα βάζῃ εἰς τὸ πλάγι των.

Ὁ Τάκης κάμνει κατ' ἀρχὰς ὅτι του εἶπεν ἡ μαμά του, καὶ του ἀρέσει πολὺ, πολὺ. Βάζει τὸ Β εἰς τὸ πλάγι τοῦ Β, τὸ Γ εἰς τὸ πλάγι τοῦ Γ.

Ἦτο ἔτοιμος νὰ βάλῃ καὶ τὸ Δ πλησίον τοῦ Δ ἀλλὰ τὸ Α εὕρισκεται ἐκεῖ σιμὰ καὶ τὸ Α ὁμοιάζει τόσον τοῦ Δ. Εἰς αὐτὸ δὲν πταίει ὁ Τάκης. Διὰ τὴν ἐκείνου πού ἔβγαλαν τὰ γράμματα με τὸν νοῦν των τὰ ἔκαμαν σχεδὸν ὅμοια;

Καὶ τὸ Α τάχα δὲν ὁμοιάζει ὀλίγον τοῦ Δ καὶ τοῦ Λ; Τὰ μάτια ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ σὰν τὸν Τάκην δὲν εἴμποροῦν νὰ ἐννοήσωσιν τί διαφέρει τὸ καθένα.

Ἄλλὰ κατὰ τύχην τὸ βλέμμα τοῦ Τάκη πίπτει εἰς τὸ καλάθκι τοῦ ἐργοχείρου τῆς μαμᾶς του, τὸ ὅποιον εἶνε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Καὶ τότε;

Ὡ! τί νὰ σου κάμῃ ὁ καίμενος ὁ Τάκης; εἶνε διασκεδαστικὸν νὰ παῖξῃ με τὰ γράμματα, ἀλλὰ τοῦ φαίνεται ἀκόμη διασκεδαστικώτερον νὰ παῖξῃ με τὰ φαλίδια καὶ τὰς κουβαρίστρας.

Ἡ μαμά δὲν ἀκούει τὸν Τάκην οὔτε νὰ φωνάζῃ οὔτε ν' ἀνησυχῆ καὶ λέγει:

— Εἶνε φρόνιμον τὸ παιδί μου!

Φρόνιμον! ἄς το ἔβλεπε μίαν φορὰν καὶ νὰ ἰδοῦμεν τί θὰ ἔλεγε.

Ὡ! τώρα τον ἀκούει τὸν Τάκην φωνάζει ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Τί ἔχει ὁ Τάκης; Ἐγύρισε τὴν ἐργοθήκην ἄνω κάτω ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Τὸ μετὰξί, ἡ κλωστή, τὸ μαλλί ὅλα ἐμπερδούθησαν τὰ φαλίδια, αἱ βελόναι, ὅλα ἐσκορπίστηκαν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ὁ Τάκης χαίρεται μὰ ἡ μαμά του θα λυπηθῆ, καὶ θὰ τον τιμωρήσῃ πού δὲν ἐφάνη φρόνιμος καὶ θὰ λυπηθῆ καὶ αὐτός; ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν τον τιμωρήσῃ, πάλιν θὰ λυπηθῆ, διότι τὰ καλὰ παιδία λυποῦνται ὅταν γίνονται αἰτία νὰ λυπᾶται ἡ μαμά των.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Ο. Οκτώβριος

ΓΑΠΗΤΕ μοι φίλε, Είχα ετοιμάσει μίαν επιστολήν εἰς τὴν ὁποίαν σοῦ περιέγραφα λεπτομερῶς ὅσα εἶδα ἅμα ἦλθα εἰς Ἀθήνας. Σοῦ περιέγραφα πῶς εἶχαν ἀλλάξει ἐντελώς ἡ ἔψις τῆς πρωτευούσης τῆς Ἑλλάδος. Εἶδες ἔταν κανεὶς ἔχη μεγάλην συγκίνησιν πῶς κτυπᾷ ἡ καρδία του; τὰκ, τὰκ! τὰκ, τὰκ! Ἐπίσης καὶ αἱ Ἀθηναῖοι, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἡ καρδία τοῦ ἑλληνισμοῦ, τὴν ἰσρὰν συγκίνησιν τοῦ ἔθνους ἐξέφραζον μὲ δυνατοὺς παλμούς. Παντοῦ ἐνθουσιασμός. Ἐδῶ ἑκατοντάδες

ἐφεδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἦλθον ἀπὸ τὴν πατρίδα των ἄλλοι μὲ φουσταιέλλαν, ἄλλοι μὲ βράκιαν πηγαίνουσαν νὰ καταταχθῶν ἢ σημαία των κυματίζει, ἢ μουσική παιίζει ἐμπρὸς ἔθνικα ἄσματα ἀφήσαν τὰς οικογενείας των, τὰ ἔργα των, ἄλλοι τὸ ἀρότρον των καὶ ἄλλοι τὴν βελόνην των, ἄλλα δὲν συλλογιζονται τίποτε πλέον, μόνον τὴν Πατρίδα συλλογιζονται καὶ φωνάζουν ζήτω ὁ Πόλεμος! ἐκεῖ περὶν στρατιῶται κατ' οὐλομοὺς περιπατοῦντες μὲ βήμα γοργόν ἐν δύο, ἐν δύο! ἐν ᾧ ἡ σάλπιγξ ἐμπρὸς τοὺς δίδει τὸν ῥυθμὸν «τρά τα, ρά τα, τὰ τα, τρά τα, ρά τα, τὰ τα, τόμ» παρέκει πολλοὶ ἄνθρωποι συνομιλοῦν μὲ σοβαρότητα, ὅπως ἀρμόζει εἰς τὰς παραμονὰς ἔθνικου καὶ μεγάλου πολέμου.

Ὡ! πραγματικῶς εἶνε σπουδαῖα αὐταὶ αἱ ἡμέραι διὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν 25 Μαρτίου 1821 ποτὲ δὲν ἐπαρουσιάσθη τέσον ἐπίσημος στιγμή διὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος· πρέπει νὰ λάβωμεν μεγάλην ἀπόφασιν καὶ εὐτυχῶς τὸ ἐνόησαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες μικροὶ καὶ μεγάλοι· καὶ δι' αὐτὸ ἤρχισαν τὰ εὐγενῆ παραδείγματα τῶν θυσιαῶν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος. Ἐνας πτωχὸς ἐπρόσφερον εἰς τὸ ἔθνος τὸν ἵππον του καὶ τὸ κάρρον του, δηλαδὴ ὅλην τὴν περιουσίαν του καὶ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐνας καλόγηρος ἄφησε τὸ μοναστήρι του καὶ ἔτρεξε νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ Πίστewος καὶ ὑπὲρ Πατρίδος· ἐκράτει τὴν σημαίαν ὡς σημαιοφόρος· εἶχε τὰ μακρὰ του μαλλιά χυτὰ εἰς τὴν πλάτην του· τὰ μάτια του εἶχαν φωτιὰν ἀνδρείας μέσᾳ ὁποῖός τον ἔδωκεν ἐνθυμῆτο τὸν Παπαφλέσαν. Μία γραῖα ἔδωκεν εἰς τὸ ἔθνος ὅλον τὸν πλοῦτόν της: ἓνα δακτυλίδι. Ἐνας πατὴρ, ἐπειδὴ

ἦτο ἀσθενὴς ὁ υἱὸς του καὶ ἐροδῆθη μὴπως ἀργήσῃ νὰ καταταχῇ καὶ δὲν προσθήσῃ νὰ πολεμήσῃ ἀπὸ τοὺς πρώτους διὰ τὴν Πατρίδα, τὸν ἔβαλεν εἰς τὸ κάρρον του καὶ τον ἐπήγε μόνος τοῦ εἰς τὸν στρατόνα. Ἐνας μονόχειρ θέλων ν' ἀγωνισθῇ καὶ αὐτὸς ἐκρύπτετο ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους διὰ νὰ μὴν ἴδωσιν ὅτι ἔλειπε τὸ ἓνα του χέρι καὶ δὲν τον κατατάξουν.

Δὲν εἶνε πραγματικῶς συγκινητικαὶ αὐταὶ αἱ ἀφελεῖς καὶ μεγαλόκαρδοι ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Πατρίδα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ;

Αὐτὰ καὶ ἄλλα σοῦ ἔγραφα εἰς τὴν ἐπιστολήν μου, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐπρόσθεσα τὸ ταχυδρομῆσιον ἐπιστρέψα εἰς τὴν κατοικίαν μου κατὰλημμένους τί κρῖμα! κ' ἐγὼ σοῦ τα περιέγραφα ὅλα μὲ τῶσον οἴστρον! τώρα θὰ τάρμαθες ὅλα ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, καὶ δὲν ἐνοῶ νὰ σοῦ τα ἐπικαλάθω διότι αἱ παλαιαὶ εἰδήσεις αἱ ὁποῖαι λέγονται ὡς νέαι δημοσιάζουν μὲ ξαναξεσκαιμένον φαγητόν, κ' ἐγὼ προτιμῶ νὰ σοῦ δίδω νωπὸς εἰδήσεις ὅπως ἡ μητέρα σου νωπὸν φαγητόν. Τοῦτο σοῦ λέγω μόνον, ὅτι αἱ Ἀθηναῖοι δὲν εἶνε πλέον ἡ ἡσυχος πόλις τῶν μαθητῶν, μεταβλήθη εἰς στρατόπεδον· παντοῦ εἰς τοὺς δρόμους στρατιῶται μὲ τὰ ὅπλα των καὶ ἀξιωματικοὶ μὲ τὰ ξίφη των· ἀνεμος πολέμου φυσᾷ ἐπάνω της.

Εἶπα ἀνεμον καὶ ἐνθυμήθη κατὶ. Προχθὲς συνήτησα εἰς τὸν δρόμον τὸν Ἄνεμον· εἶχε μίαν ὁρμήν, μίαν ὁρμήν!... ἐκίνει τὰ δένδρα, ἐδούσε εἰς τὰς στέγας: Βρρρρ!

Ποῦ πῶς ἔτσι βιαστικός; τῷ λέγω.

— Βρρρρ!

— Στάσου δά, ἀδελφέ, καὶ ἀπάντησέ μου.

— Βρρρρ! Βρρρρ!

— Μὰ ξεῦρεῖς εἰ μὲ βρίζεις μ' αὐτὸ τὸ βρρρρ του;

— Βρρρρ! Βρρρρ!

— Ἄ, ῖς τὴν ἀργή! καλὰ λέγουν διὰ τὰς ἀνοησίας, πῶς «εἶνε λόγια τοῦ ἀνέμου» θὰ πῆραν παράδειγμα ἀπὸ τὰ δικά σου λόγια.

— Συγχώρησέ με, φίλε μου Ὀκτώβριος, εἶπεν ὁ Ἄνεμος ἐπιστρέψας ὀπίσω καὶ στάθεις ὀλίγον· ἀλλὰ νάξευρες, καίμενε, πῶς εἶμαι! ἔχω μὴ λύπη!

— Τί ἔχεις; τοῦ εἶπα μὲ ἀνησυχίαν.

— Εἶδα κατὶ πράγματα πού μ' ἐράργισαν τὴν καρδίαν μου.

— Τί; λέγε, λέγε.

— Εἰξεύρεις ὅτι ἐγὼ ἔχω ἐλευθέρην εἰσοδὸν παντοῦ, πρὸ πάντων δὲ εἰς πτωχὰ σπίτια, διότι μὸ

ἀφίουν τόσας θύρας ἀνοικτάς διὰ νὰ ἔμβω, τόσας τρύπας, τόσα σπασμένα παράθυρα· ἕκαμα λοιπὸν καὶ πάλιν τὴν περιουσίαν μου καὶ εἶδα δυστυχίαν, φίλε μου, εἰς τὰς Ἀθήνας πού οὔτε τὴν φαντάζεσαι καν.

Ἦλθεν ἡ ἐπιστρατεία καὶ ἐπῆρην ἀπὸ πολλὰς οικογενείας τὸν μόνον ἄνθρωπον ὁ ὁποῖός τας ἔτρεπε.

Ἀπὸ τὴν πρώτῃν ἡμέραν πού ἔλειψεν αὐτὸς ἐρήμαξεν τὸ σπίτι. Φαντάσου, Ὀκτώβριος, γέροι καὶ γραῖαι, γυναῖκες καὶ παιδία νὰ πλαγιάζουσαν χωρὶς νὰ φέγουν! νὰ κάθωνται τὴν νύκτα εἰς τὸ σκοτάδι, νὰ πωλοῦσαν κρυφὰ, μὲ ἐντροπήν, κανένα φέρεμα, κανέν ἐπιπλόν διὰ ν' ἀγοράσουν ψωμί· καὶ ἂν αὐριοὺν δὲν ἔχουν τίποτε πλέον νὰ πωλήσουν; Χιλιάδας τέτοιαις ἀπελπισμέναις ψυχὰς ἔχουν αἱ Ἀθηναῖοι. Ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδεῖ τὴν δυστυχίαν ὑπὸ τόσας μορφάς. Ὡ! εἶνε φοβερόν! Ἄκουσε νὰ σου εἰπῶ ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ πού εἶδα. Πρὸ δύο ἐβδομάδων μίαν νύκτα, ἐν ᾧ εἶνας σέδαστός γέρονι ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του, εἶδεν εἰς τὴν σκιάν ἐνδὸς φανοῦ μίαν νέαν κουκουλωμένην, ἡ ὁποία μὲ δάκρυα τοῦ ἐζήτηε ἐλεημοσύνην.

— Ὡ! κύριε, ἐντρέπομαι διότι ζητῶ ἐλεημοσύνην; ἀλλὰ εἶναι ἡ μητέρα μου βαρεῖα εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ θ' ἀποθάνῃ χωρὶς ἱατρικά.

Ὡ! ὁ σπαρακτικὸς τόνος μὲ τὸν ὁποῖον ἔλεγε τοὺς λόγους τοῦτοῦς ἡ νέα συνεκίνησαν βαθεῖως τὸν γέροντα. Ἐνόησεν ὅτι ἡ νέα ἐκεῖνη, δὲν ἦτο ἐπαίτις τὴν ἠρώτησε μὲ εὐγένειαν πῶς κατήντησε νὰ ζητῆ ἐλεημοσύνην.

— Ὡ! κύριε, ἐπῆρην τὸν ἀδελφόν μου ἐπίστρατον· ἐμειναμεν μόναι ἡ μητέρα κ' ἐγὼ, ἔρημαι, χωρὶς προστάτην ἡ μητέρα ἀπὸ τὴν λύπην της καὶ τὴν κακουχίαν ἡσθένησε· ἐγὼ ἔμεινα εἰς τὸ πλευρόν της· ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν περιποιηθῶ χωρὶς ἱατρικά, χωρὶς ἱατροὺς; δύο ἡμερόνυχτα τώρα σκέπτομαι καὶ δὲν εὐρήκα ἄλλον τρόπον πρὸ ὀλίγου ἅμα ἀπεκραιμήθη ἔφυγα χωρὶς νὰ το ἐνοήσῃ—διότι ἤμπορεῖ ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν ἐντροπήν της—καὶ ἦλθα νὰ ζητήσω ἐλεημοσύνην· αἱ μὲ συγχωρεῖτε εἰ σὰς ὀμιλῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν εἰξεύρω μὲ ποῖαν γλώσσῃν ζητοῦν ἐλεημοσύνην, πῶς ἀπλόουν τὸ χέρι των ἡ μητέρα μου κινδυνεύει, κύριε, δι' αὐτὸ εἶνε ἐπαίτις!

Καὶ τὰ δάκρυά της ἔτρεχον καὶ τὸ σῶμά της ἐκλονήετο ἀπὸ τοὺς λυγμούς...

Ὁ γέρονι, ὁ ὁποῖός κατ' εὐτυχίαν ἦτο ἀγαθὸς ἄνθρωπος, εἶπεν εἰς τὴν νέαν:

— Κόρη μου, εἰπέ μου τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας σας, καὶ αὐριοὺν θὰ σας στείλω καὶ ἱατροὺν καὶ φάρμακα. Πήγαινε νὰ ἡσυχάσῃς· εἶνε ἡρωικὴ ἡ

πράξις τὴν ὁποίαν ἕκαμες, ἀλλ' ἐνοῶ ὅτι εἶνε φρικτὸν τὸ μαρτύριον τὸ ὁποῖον ὑποφέρεῖς καὶ δὲν πρέπει νὰ διακρίεσθαι περισσώτερον.

Ἡ νέα εἶπεν εἰς τὸν γέροντα τὴν διεύθυνσιν των καὶ ἐπέστρεψε πλησίον τῆς κλίνης τῆς μητρὸς της ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἐξυπνήσει ἀκόμη.

Τὴν ἐπαύριον εἰς ἱατρὸς παρουσιάσθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀπροσχετέτου οικογενείας, εἶδε τὴν ἀσθενῆ καὶ ἔστειλεν ἱατρικά.

Τότε ἔμαθεν ἡ μητέρα τὸ μυστικὸν καὶ ἐνηγκαλισθὴ τὴν κόρην της μὲ δάκρυα συγκινήσεως διὰ τὴν ἀφοσίωσιν της, ἀλλὰ καὶ ἐντροπῆς διότι ἔφθασαν εἰς τοιαύτην φρικτὴν ἀνάγκην.

Ὁ ἀγαθὸς γέρονι, ὁ ὁποῖός ἔστειλε τὸν ἱατροὺν καὶ τὰ ἱατρικά διὰ νὰ γίνῃ ἡ γραῖα καλά, προσστατεῖται ἕκτοτε τὴν δυστυχῆ οικογένειαν. Ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησαν νὰ λάβουν ἄλλην χρηματικὴν βοήθειαν, ὅσον καὶ ἂν ἐπέμενε ὁ ἀληθὴς ἐκεῖνος χριστιανός, ἀλλὰ τὸν παρεκάλεσαν νὰ εὐρῃ ἐργασίαν διὰ τὴν νέαν, τὴν ἐσύστησεν εἰς δύο οικογενείας ὅπου παραδίδει μαθήματα καὶ συντηρεῖ τὴν μητέρα της καὶ τὸν ἑαυτὸν της.

Ἀλλὰ πόσαι ἄλλαι δὲν ἔχουν κανέναν προστάτην, πόσαι ἄλλαι δὲν ἐλπίζουν ἀπὸ κανένα παρηγορίαν!... Ὅσα δάκρυα χύονται αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀγνωστα εἰς τοὺς ἄλλους, πόση ἀπελπίσια μένει κρυμμένη πνίγουσα τοὺς λυγμούς της ἀπὸ φιλοτιμίαν!... Ἄ! φίλε μου Ὀκτώβριος, θὰ ἐμαύριζεν ἡ καρδία σου, ἂν ἔβλεπες ὅσα εἶδα· ἐγὼ δὲν εἶμαι πλέον Ἄνεμος, εἶμαι ἓνας μεγάλος ἀναστεναγμός πού τρέχει εἰς τοὺς δρόμους, καὶ δι' αὐτὸ ἤμουν τόσον βιαστικός, διότι βιάζομαι νὰ ὑπάγω εἰς τὰ σπίτια τῶν πλουσίων, πού εἶνε στρωμένα μὲ τάπητας καὶ μοσχολοσοῦν πλοῦτη, νὰ στενάξω καὶ πάλιν λυπητέρα, εἰς τὸν κῆπὸν των, εἰς τὴν στέγην των, εἰς τὴν καπνοδόχην των, καὶ νὰ τοῖς εἰπῶ:

— Λυπηθῆτε τῆς πτωχάς, τὰς ἐγκαταλειμμένας ὑπάρξεις, ὦ πλούσιοι καὶ εὐτυχεῖς· ὅσοι ἔχετε παιδία συλλογισθῆτε διὰ πολλὰ παιδία σὰν τὰ ἰδικὰ σας πεινοῦν καὶ κρύνουν. Καὶ ἐπειδὴ αὐτοὶ οἱ τωρινοὶ πτωχοὶ δὲν εἶνε ὡσὰν τοὺς ἄλλους καὶ δὲν ἤμποροῦν νὰ ἐπαυτήσουν, πηγαίνετε σεῖς εἰς αὐτοὺς διότι αὐτοὶ δὲν θὰ ἔλθουν εἰς σὰς, κτυπήσατε σεῖς τὴν θύραν των, διότι αὐτοὶ δὲν θὰ κτυπήσουν τὴν ἰδικὴν σας!...

Ἄλλὰ μὲ τὰ λόγια ἤρχισα. Καίρε, φίλε μου Ὀκτώβριος! Βρρρρ! Βρρρρ!

Αὐτὰ μοῦ εἶπεν ὁ φίλος μου Ἄνεμος.

Σὲ ἀσπάζομαι ὁ φίλος σου

Ὀκτώβριος

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΟΥ

— Ποιος είδε τον Καλόγιαννον μίαν ώραίαν πρωίαν της ανοίξεως όταν άρχιζε νά λυώνη ή χιών; Ποιος τον ήκουσε νά κελαδη τὸ ώραϊόν του τραγουδε, με τὸ ὅποιον εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἐπιστροφήν του θέρους καὶ τοῦ καλοῦ καιροῦ;

— Ἐγὼ εἶδα τὸν καλόγιαννον μίαν ώραίαν πρωίαν της ανοίξεως, ὅτε ἤρχιζε νά λυώνη ή χιών. Τὸν ήκουσα νά κελαδη τὸ ώραϊόν του τραγουδε καὶ νά εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν ὅτι ἐδίωξε τὸν χειμῶνα καὶ ἐπανάφερε τὸ θέρος.

— Ποιος εἶδε τὸν καλόγιαννον με τὴν σύντροφόν του, πετώντα ἀπὸ δένδρον εἰς δένδρον, καὶ ζητοῦντα εἰς κάθε γωνίαν κατάλληλον διὰ νά κτίσῃ τὴν φωλεάν του;

— Ἐγὼ εἶδα τὸν καλόγιαννον με τὴν σύντροφόν του νά πηδοῦν ἀπὸ δένδρον εἰς δένδρον, ἀπὸ θάμνον εἰς θάμνον καὶ ζητοῦντα θέσιν κατάλληλον διὰ νά κτίσῃ τὴν φωλεάν του μίαν θέσιν εἰς τὴν ὀπίσθιν νά μὴ τοὺς πειράξουν τὰ κακὰ παιδιά.

— Ποιος εἶδε τὸν καλόγιαννον καὶ τὴν σύντροφόν του, νά πηδοῦν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, νά μαζεύουν ξυλαράκια, χλόην, κλωστής, μαλλί, τρίχας διὰ νά κάμουν ζεστήν καὶ εὐχάριστον τὴν χαριτωμένην μικρὴν φωλεάν των;

— Ἐγὼ εἶδα τὸν καλόγιαννον καὶ τὴν σύντροφόν του νά πηδοῦν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, νά μαζεύουν ξυλαράκια, τρίχας καὶ μαλλί διὰ νά κάμουν τὴν φωλεάν των ζεστήν καὶ εὐχάριστον, καὶ ὅταν ἐτελείωσαν, εἶδον εἰς τὸ βάθος αὐτῆς τέσσαρα γαλάκια αὐγουλάκια.

— Ποιος εἶδε τὸν καλόγιαννον νά τρέχῃ πηδηκτὰ κατὸ πλάνη ἀπὸ τὸ ἀροτρον τοῦ γεωργοῦ διὰ νά ἐκβάλλῃ τοὺς μικροὺς σκώληκας ποὺ εἶνε μέσα εἰς τὸ ἔδαφος καὶ νά ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν φωλεάν του μὲ ἓνα σκώληκα εἰς τὸ ράμφος;

— Ἐγὼ εἶδα τὸν καλόγιαννον νά τρέχῃ πηδηκτὰ κατὸ πλάνη ἀπὸ τὸ ἀροτρον τοῦ γεωργοῦ, νά ἐκβάλλῃ τοὺς μικροὺς σκώληκας καὶ νά ἐπιστρέφῃ ζωηρῶς εἰς

τὴν φωλεάν του διὰ νά τοὺς ὑπάγῃ εἰς τὰ μικρὰ του καλογιαννόπουλα. Εἶδα τὰ μικρὰ πουλάκια νά ἀνοίγουν τὰ μικρὰ ράμφη των ὅταν διέκρινον ἀπὸ μακρᾶν ὅτι τὸ πτηνὸν ἤρχετο με τροφήν.

— Ποιος εἶδε τὸν καλόγιαννον, ὅταν ὠρίμασαν τὰ κεράσια, νά τρέχῃ με τὴν σύντροφόν του καὶ τὰ μικρὰ του εἰς τὴν μεγάλην κερασεάν διὰ νά φιλευθῇ;

— Ἐγὼ εἶδα τὸν καλόγιαννον, ὅταν ὠρίμασαν τὰ κεράσια, νά τρέχῃ εἰς τὴν μεγάλην κερασεάν με τὰ μικρὰ του διὰ νά φιλευθῇ.

— Ποιος εἶδε τὸν καλόγιαννον τὴν ἐσπέραν μιᾶς θερινῆς ἡμέρας, ὅτε, εἰς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, κουνιάζει εἰς τὸν ὑψηλότερον κλάδον ἑνὸς μεγάλου δένδρου διὰ νά κελαδησῇ τὸ βραδυνὸν του κελάδημα, πρὶν βάλῃ τὴν κεραλήν του κάτω ἀπὸ τὴν πτέρυγάν του καὶ ἀποκοιμηθῇ;

— Ἐγὼ εἶδα τὸν καλόγιαννον, τὴν ἐσπέραν μιᾶς θερινῆς ἡμέρας, νά κουνιάζῃ εἰς τὸν ὑψηλότερον κλάδον ἑνὸς μεγάλου δένδρου καὶ ήκουσα τὸ κελάδημά του πρὶν βάλῃ τὴν κεραλήν του κάτω ἀπὸ τὴν πτέρυγάν του καὶ ἀποκοιμηθῇ.

— Ἐγὼ εἶδα τὸν καλόγιαννον, τὴν ἐσπέραν μιᾶς θερινῆς ἡμέρας, νά κουνιάζῃ εἰς τὸν ὑψηλότερον κλάδον ἑνὸς μεγάλου δένδρου καὶ ήκουσα τὸ κελάδημά του πρὶν βάλῃ τὴν κεραλήν του κάτω ἀπὸ τὴν πτέρυγάν του καὶ ἀποκοιμηθῇ εἰρηνικῶς.

— Ποιος ήκουσε τὸν καλόγιαννον, ὅτε ἦλθε τὸ φθινόπωρον, νά κελαδη εὐθύμως με τὴν σύντροφόν του διὰ ν' ἀποχαιρετισθῇ τὸ φθινόπωρον ὅπως ἀποχαιρετίζομεν ἓνα φίλον ὅταν ἀναχωρῇ καὶ μὰς εὐχεται καλὴν ἐντάμωσιν;

— Ἐγὼ ήκουσα τὸν καλόγιαννον, ὅτε ἐτελείωσε τὸ καλοκαίρι, καὶ ἠτοιμάζετο νά μεταβῇ εἰς τὴν χειμωνιατικὴν του κατοικίαν, νά κελαδη φαιδρῶς με τὸ ταῖρι του ὡσάν διὰ ν' ἀποχαιρετισθῇ τὸ θέρος καὶ νά τῷ εὐχηθῇ καλὴν ἐντάμωσιν. Καὶ τότε εἶπα με τὸν νοῦν μου: «Πόσον μέγας καὶ ἀγαθὸς εἶνε ὁ Θεός, ὁ ὅποιος δύναται καὶ κάμνει εὐτυχίαν εἰς ὅλα τὰ πλάσματα καὶ γαμίζει ἀπὸ χαρᾶν τὴν καρδίαν τοῦ μικροῦ πτηνοῦ!»

(Μίμησις)

ΣΑΠΦΑ ΔΗΛΑΔΗ

Η ΦΩΛΕΑ ΤΗΣ ΜΑΜΜΗΣ

[Συνέχεια ὅδε σελ. 97.]

Ἡ κραυγὴ ἐκείνη καὶ ἡ κίνησις τοῦ Ἀνδρέα ἔφεραν εἰς τὸν ἑαυτὸν τὴν Καλυψὴ ἔμειδισε.

— Ἄ! εἶνε ἡ θεία μου, ξεύρετε, εἶπε.

— Δὲν τὸ ξεύρομεν διόλου, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας με ζωηρότητα, καὶ ἡ Ἐλένη φοβεῖται.

Ἡ Ἐλένη ἐγέλασε με τὸν ἑαυτὸν της, διότι ὅταν ἤνοιξεν ἡ θύρα μετὰ μίαν στιγμὴν τίποτε τρομακτικὸν δὲν ἐπαρουσιάσθη, ἀλλὰ μίαν γραῖα κυρία, στηριζομένη εἰς ράβδον ἀπὸ ἔβενον. Ἐμεινε μίαν στιγμὴν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, καὶ παρετήρησε τὰ παιδιά. Αὐτὰ εἶχον σηκωθῆ καὶ τὴν παρετήρουν με σιωπῇ.

Ἡ γραῖα ὕψωσε τὴν μαύρην ράβδον καὶ δεῖξασα τὴν Ἐλένην καὶ τὸν Ἀνδρέαν εἶπε:

— Ἐπισκέψαι, Καλυψὴ, αἱ;

Ἐπειτα ἐπήγε καὶ ἐκάθησεν εἰς μίαν καθέκλαν.

Ἡ Καλυψὴ τῆ ἔβανε τὸ παράδοxon ἐπισκεπτήριον καὶ ἐξήγγησε τί συνέβη.

— Ἐνόμιζαν, εἶπεν εἰς τὸ τέλος, ὅτι ἐκατόκιον μόνη μου, εἰδεμῆ, καλῆ μου θεία, θά σας ἐξήτουν τὴν ἀδειάν σας.

— Καταμόναχον, πραγματικῶς! εἶπεν ἡ θεία τῆς Καλυψοῦς ἐγγίζουσα με τὸ ἄκρον τῆς ράβδου της τὸ δυστυχὲς βελούδιον ἐπανωφόριον. Αὐτὰ ζοῦν μόνον τῶν μοῦ φαίνονται ἀπεριποίητα παιδιά.

— Ναι, εἶπεν ἡ Ἐλένη με ἀρέλειαν, εἰμεθα σὸν ἀπεριποίητα, διότι ἡ μάμμη μας λέγει ὅτι εἶνε καλὸν ν' ἀφίρουν τὰ παιδιά εἰς τὸν ἑαυτὸν των, καὶ δὲν εἰμεθα διόλου δυσηρεστημένοι. Ἐχομεν τὴν ἐλευθερίαν νά τρέχωμεν τὸ ἀπομνησήμερον, ἀλλὰ, προσέθηκε, πρέπει νά ἐπιστρέφωμεν εἰς τὰς πέντε καὶ μιστ' καὶ σας παρακαλοῦμεν νά μας ἐπιτρέψετε νά φύγωμεν ἀμέσως.

Ἐν ᾧ ὠμίλει ἡ Ἐλένη παρετήρει τὸ ἐπὶ τῆς

ἐστίας ὠρολόγιον. Ὁ ὠροδείκτης καὶ ὁ λεπτοδείκτης ἐδείκνουν πέντε ὥρας καὶ μερικὰ λεπτά.

— Ἀδύνατον, κόρη μου, εἶπεν ἡ γραῖα κυρία δὲν κάμνει νά φύγατε ἀκόμη κρατηρήσατε τὸν καιρόν.

Πραγματικῶς εἶχεν ἐκραγῆ ἡ θύελλα ἡ βροχὴ ἐπιτίτε κρουνηδόν, πνίγουσα τὰ δυστυχῆ ἀνθὴ τοῦ κήπου καὶ κτυπῶσα τὰς ὕλους τῶν παρὰθύρων.

— Δὲν εἶνε δυνατόν νά ἀναχωρήσετε με τοιαύτην κακοκαιρίαν.

Ἡ Ἐλένη δὲν ἀπήντησε τίποτε ἂν καὶ ἐπροτίμα χιλιάκις νά βραχθῇ ἕως εἰς τὰ κόκκαλα παρὰ νά μὴ ἐπιστρέψῃ τὴν προσδιωρισμένην ὥραν.

Ἐν τούτοις ἡ συνομιλία τῶν παιδίων ἤρχισε μετ' ὀλίγον ζωηρὰ ὅπως καὶ πρὶν, ἂν καὶ ἦτο εἰς τὴν αἰθουσαν ἡ θεία τῆς Καλυψοῦς.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς ἄλλας ὀμιλίας ἡ Καλυψὴ ἠρώτησε τὸν Ἀνδρέαν ἂν θὰ ὑπάγῃ εἰς κανὲν ἐκ-

καυτεῦτριον ἂντ' αὐτοῦ δὲ ἀπήντησεν ἡ ἀδελφὴ του ὅτι πραγματικῶς ἐσκόπευαν νά τον βάλουν ἐσωτερικὸν εἰς ἓν ἐκκαυτεῦτριον, διότι ὁ πατήρ της ἔλεγεν ὅτι μόνον με αὐτὸ τὸ μέσον ἦτο δυνατόν νά διορθωθῇ ὁ χαρμηλὸς τοῦ Ἀνδρέα.

Ἡ Ἐλένη ὅμως ἦτο λυπημένη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν γεμάτοι δάκρυα ἐν ᾧ ἔδλεπε τὴν βροχὴν ἡ γραῖα τὸ παρετήρησε καὶ εἶπε με ἀγαθότητα πρὸς τὴν Ἐλένην:

— Σὰς ἀρέσει νά κρατῆτε τὰς ὑποσχέσεις σας, κόρη μου;

— Ὁ, ναι, κυρία.

— Εἶσθε πολὺ καλὴ κόρη, καὶ ἀγαπᾶτε, ὡς βλέπω, νά ἐκτελεῖτε τὸ καθήκον σας ἀφῆτε με λοιπὸν νά ἐκτελέσω καὶ ἐγὼ τὸ ἰδικόν μου καθήκον πρὸς

“ΜΟΥ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΑΠΕΡΙΠΟΙΗΤΑ ΠΑΙΔΙΑ”

σας. Πισταύσατέ με, θά εἶνε κακόν ἐκ μέρους μου νά σας ἀφήσω νά φύγετε με αὐτὴν τὴν βροχήν. Δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς μίαν γράϊαν ἢ ὅποια εἰσέβηαι καλλίτερα ἀπὸ σᾶς, ποὺ εἶσθε παιδιὰ ἀκόμη, τί πρέπει νά πράξη; Ἄλλα μὴ ἀνησυχῆτε, ἡ βροχή μετ' ὀλίγον θά παύσῃ. Θέλετε νά σας διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν διὰ νά περάσῃ ἕως τότε ἡ ὥρα; Ναί. Λοιπὸν παιδιὰ μου, ἤσυχάσατε, καὶ σὺ, Καλυψῶ μου, ἀναπαύσου, ἀναπαύσου.

Ἡ Καλυψῶ ἐξηπλώθη εἰς τὸ ἀνακλιντρον, ἡ Ἑλένη ἐκάθισε πλησίον τῆς στρέφουσα τὰ νῦτα εἰς τὸ παράθυρον διὰ νά μὴ βλέπῃ τὴν ὀχληρὰν ἐκείνην βροχήν, καὶ ὁ Ἀνδρέας χωμένος εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόναν παρετήρει τὴν Καλυψῶ ἕως ὅτου ἤρχισε νά κινή τὸ ἐνδιαφέρον του ἡ ἱστορία τῆς γράϊας θείας.

Ε΄.

ΤΟ ΕΥΤΥΧΗΜΑ ΤΟΥ ΝΑ ΕΙΝΕ ΚΑΝΕΙΣ ΜΕΓΑΛΟΣ

Ἴδου ἡ ἱστορία τῆς θείας τῆς Καλυψῶς:

«— Ἦθελα νά εἶμαι μέγας, ἐφώναζεν ὁ Παῦλος Φωκάς κάθε φοράν ὅπου τοῦ ἐνικτιοῦντο εἰς τίποτε ἤθελα νά εἶμαι μέγας!

Ἡ ἐπιθυμία αὐτῆ τοῦ Παύλου Φωκά δὲν θά σας ἐκπλήξῃ βεβαίως, κύριε Ἀνδρέα, οὔτε σᾶς, Ἑλένη, διότι πολλάκις θά σας συνῆθ νά φωνάζετε: "Ὅταν γίνω μέγας!... ἢ: "Ὅταν γίνω μέγας!..."

«Ὅλα τὰ μικρὰ ἀγόρια καὶ ὅλα τὰ μικρὰ κοράσια θέλουν νά εἶνε μέγας.

«Μερικὰ παιδιὰ ὅταν ἐκφράζουν τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆν οὐροπολοῦν νά γίνουν στρατιωτικοὶ ἢ ναυτικοί· ἄλλα σκέπτονται νά γίνουν περιηγηταὶ εἰς ἀγνωστούς χώρας, ἢ περιήρημοι ἐρευρεταὶ ὅλα ἐπιθυμοῦν νά γίνουν τολμηροὶ ἄνδρες, περιφρονούντες κάθε κίνδυνον, νικῶντες κάθε ἐμπόδιον. Τὰ κοράσια ἔχουν ἄλλα ὄνειρα, καὶ ὁ Παῦλος Φωκάς ἐπίσης εἶχεν ἄλλας ἐπιθυμίας. Ὁ μεγαλύτερός του πάθος δὲ ἦτο ν' ἀλλάγη ἀπὸ κάθε ἐπιβλεψῆν καὶ νά ὑπακούῃ μόνον εἰς τὸν ἑαυτὸν του.

«— Οἱ μεγάλοι εἶνε πολὺ εὐτυχέστεροι ἀπὸ τοὺς μικρούς, ἔλεγεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του Ἀθηνᾶν δὲν μανθάνουν μαθήματα, κανεὶς δὲν τοὺς προστάζει καὶ δὲν τοὺς περιορίζει· κανεὶς δὲν τοὺς ἀναγκάζει νά ἐργάζωνται ὅταν δὲν ἔχουν ὄρεξιν, νά ἐξέρχωνται περίπατον ὅταν ἔχουν διάθεσιν νά παίξουν εἰς τὸ σπῆτι, εἶνε ἐλεύθεροι δὲν ἤθελες καὶ σὺ νά εἶσαι ἐλεύθερα, Ἀθηνᾶ;

«Ἡ Ἀθηνᾶ δὲν εὕρισκεν ἐντελῶς δίπλα τὰ παρὰ τὸν Παῦλον· ἐσκέπτετο ὅτι ἂν ἐπιβάλλουν εἰς τὰ παιδιὰ νά μάθουν γράμματα, ἂν τα πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἂν τα βάζουν νά κοιμῶνται ἑνωρὶς, αὐτὰ ὅλα δὲν τα κλύουν οὔτε διὰ νά πεισιμώσουν τὰ παιδιὰ οὔτε διὰ νά βασιλεύσουν· μολαταῦτα καὶ αὐτὴ ἐνόμιζεν ὅτι οἱ μεγάλοι εἶνε πολὺ εὐτυχέστεροι ἀπὸ τὰ παιδιὰ.

«Μίαν ἐσπέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Παῦλος καὶ ἡ Ἀθηνᾶ εἶχον μείνει: ἀργότερα ἀπὸ τὸ σῆμα, ὁ υἱὸς μίας φίλης τῆς κυρίας Φωκά ἦλθε νά κάμῃ ἐπίσκεψιν.

«Ὁ νέος ἐφαινετο πολὺ λυπημένος· ἦτο, ἔλεγεν, ἠγαγκασμένος ν' ἀναχωρήσῃ μετ' ὀλίγον τῶ ἀνέθετον ἀπὸ τὸ κατάστημα ὅπου ἦτο νά ὑπάγῃ εἰς τὴν Καρκούταν, τῶ ἔδιδον μισθὸν διπλάσιον σχεδὸν παρ' ὅσον ἐλάμβανεν ἐκεῖ, εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ἐλυπαίτο πολὺ ὅτι ἠγαγκάστο ν' ἀποχωρισθῇ τὴν μητέρα του ἢ ὅποια ἦτο χήρα, καὶ δὲν εἶχεν ἄλλα παιδιὰ καὶ θά ἔμενον ἐντελῶς μόνη. Καὶ ἂν ἠσθῆναι ἡ μήτηρ του! ἔπρεπε νά περάσῃ τὸς καιρὸς ἕως ὅτου νά λάβῃ ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ νά ἐπιστρέψῃ ὀπίσω, ὥστε ὑπῆρχε φόβος μήπως δὲν προφθάσῃ ζωντανὴν τὴν μητέρα του!

«— Διατί πηγαίνει; ἀρῶς δὲν θέλει νά ὑπάγῃ; εἶπεν ὁ Παῦλος ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ νέος.

«— Μήπως νομίζεις ὅτι εἰς τὸν κόσμον κανεὶς δὲν θέλει;

«— Βέβαια, ὅταν εἶνε μέγας, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, διότι τότε ἐξουσιάζει τὸν ἑαυτὸν του.

«— Τί λέγεις; παιδί μου; εἶπεν ὁ πατήρ του· μίαν ἡμέραν θά μάθης ὅτι ἕκαστος ἀπὸ ἡμῶν ἔχει ἕνα σκληρὸν καὶ ἀδυσώπητον κύριον εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νά ὑπακούῃ ἐξάπαντος: τὴν ἀνάγκην. Αὐτὴ δὲ ἀναγκάζει τὸν νέον ν' ἀφήσῃ τὴν μητέρα του καὶ ν' ἀνεχώρησῃ μολοντοὶ λυπεῖται.

«Ὁ Παῦλος ὁμοῦ δὲν ἐπέθετο τὸσον εὐκολα καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠλλάξε γνώμην μετὰ ὅσα καὶ ἂν τῶ εἶποι οἱ γονεῖς του, ὅτι καὶ οἱ μεγάλοι ἔχουν καθήκοντα, ὑποχρεώσεις, καὶ ὅτι ἡ ὑπακοή των εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς εἶνε πολὺ δυσκολώτερον ἀπὸ τὴν ὑπακοήν των παιδιῶν.

«Ἐφθασεν ἡ ἡμέρα ἣτις ἦτο ὁρισμένη διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ νέου. Ἡ κυρία Φωκά ἐπῆγεν ἕως εἰς τὸν λιμὲν μετὰ τὰ τέκνα τῆς διὰ ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν υἱὸν τῆς φίλης τῆς καὶ νά φέρῃ αὐτὴν ὀπίσω μετὰ τῆς.

«Ὁ Παῦλος παρετήρησε τὸ θλιβερὸν μετὰ τὸν υἱὸν τοῦ ὁποῖον ὁ υἱὸς καὶ ἡ μήτηρ ἐκρυπτον τὴν λύπην των, καὶ τὰ σιγῆλὰ δάκρυα τὰ ὅποια δὲν ἠμύρασαν νά κρατήσουν τὴν στιγμήν τοῦ τελευταίου ἐνγκαλισμοῦ. Ὁ Παῦλος δὲν ἦτο βαθὺς παρατηρητής, καὶ δικαιολογεῖται διότι ἦτο δώδεκα ἐτῶν μόλις· ἐν τούτοις ἐνόησεν ὅτι τὰ δάκρυα τοῦ νέου καὶ τῆς μητρός του ἦσαν πιερότερα ἀπὸ τὰ δάκρυα τὰ ὅποια χύνουν τὰ παιδιὰ ἀπὸ πᾶσιμα, ὅταν τ' ἀναγκάζουν νά μελετήσουν καὶ δὲν τ' ἀφίουν ἐλεύθερα νά διασκεδάσουν.

«Μετ' ὀλίγον τῶ ἐδόθη καὶ ἄλλη ἀφορμὴ νά σκεφθῆναι περὶ τούτου· ὁ πατήρ του ἔπεσε καὶ ἐκτύπησε τὸσον εἰς τὸ πόδι του ὥστε μετὰ μεγάλην δυσκολίαν μόνον ἠδύνατο νά βολῆ. Κάθε βῆμα τὸν ἔκαμνε νά βογ-

κᾶ ἀπὸ τὸν πόνον· ἐν τούτοις δὲν ἔπαυσε νά φροντίζει διὰ τὰς ἐργασίας του.

«— Διατί δὲν ἀναπαύσαι, πατέρη; ἔλεγεν ὁ Παῦλος, θά ἰατρευθῆς γρηγορώτερον, δὲν θέλεις νά γίνῃ καλὰ τὸ πόδι σου μίαν ὥραν ἀρχήτερον;

«— Αἶ, παιδί μου, δὲν εἶσαι τὸσον μικρὸς πλέον ὥστε νά μου ἀποτείνῃς σπουδαίας αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. Κανεὶς δὲν θέλει νά ὑποπέρῃ, τὸ ξεῦρες πολὺ καλὰ. Ἄλλα ποῦ; θά με ἀντικαταστήσῃ εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ καταστήματός μου; ποῦς θά φροντίζῃ διὰ τὰς ἐργασίας, διὰ τὴν εἰσπραξίν ὅσον μᾶς χρεωστοῦν, διὰ τὴς πληρωμάς; Πρέπει λοιπὸν νά κλεισῶμεν τὸ κατάστημα. Ἐκτὸς τῆς ζημίας τὴν ὁποίαν θά ὑποστώμεν ἡμεῖς, συλλογίσου πόσοι ἄλλοι θά δυστυχήσουν, διότι ὅσοι εἶνε εἰς τὸ ἐργαστάσιον θά μείνουν ἄνεργοι ἐργασίαν. Ἐνωσεὶς τώρα διατί δὲν θέλω τὴν ἀνάκασιν ἂν καὶ θά μου ἦτο πολὺ εὐχάριστος;

«— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Παῦλος, κανεὶς δὲν εἶνε ἐλεύθερος νά κάμῃ ὅτι θέλει;

«— Αἶ, ὄχι δὲ, μὴ βιάζεσαι εἰς τὰ συμπεράσματά σου. Ἐβίμεθα ἐντελῶς ἐλεύθεροι νά κάμνωμεν εὐτυχῆ τὸν ἑαυτὸν μας καὶ τοὺς ἄλλους, ὑπακούοντες εἰς τὸ καθήκον, ἢ νά γίνωμεν δυστυχεῖς μὴ ὑπακούοντες εἰς αὐτὸ· ἀπαράλλαχτα ὅπως σὺ εἶσαι ἐλεύθερος νά κάμνης νά σε τιμωρήσουν, ἂν δὲν μανθάνῃς τὰ μαθήματά σου, ἢ νά σ' ἐπανέσουν, ἂν τα μανθάνῃς.

«Ἐν τούτοις αἱ ἀνταμοιβαὶ καὶ αἱ τιμωρία: τῶν μεγάλων δὲν εἶναι ἐντελῶς ὅμοιοι μετὰ τῶν μικρῶν παιδιῶν· τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶνε καὶ εἰς τὰς δύο ἡλικίας εἶνε ἡ ἐσωτερικὴ εὐχαρίστησις τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα ὅταν κάμνωμεν τὸ καλὸν καὶ ἡ δυσσέσκεια ὅταν κάμνωμεν τὸ κακόν.»

Μόλις ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία κρότος τροχῶν ἠκούσθη καὶ μία ἀμυξα ἐστάθη εἰς τὴν θύραν.

Ἡ ὀνηρέτρια ἐπῆγε καὶ ἠνοῖξε, καὶ μία φωνὴ πολὺ γνωστὴ εἰς τὸν Ἀνδρέαν καὶ τὴν Ἑλένην ἠκούσθη εἰς τὸν διάδρομον. Ἀμέσως δὲ ἡ μάμμη των εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἀνδρέα! Ἑλένη! ἀνέκραξε, τὸσον ἐκπεληγμένη ὥστε ἐλησμόνησε νά χαιρετήσῃ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἤρχετο νά ἐπισκεφθῆ.

Ἡ καλὴ θεία τῆς Καλυψῶς προύχωρησε τότε πρὸς τὴν μάμμη καὶ ἐξήγησεν ὅτι οἱ μικροὶ γείτονες εἶχον τὴν εὐγένειαν νά ἔλθουν νά ἴδουν τὴν ἀνεψιάν της.

Ἡ μάμμη δὲν ἠδυνήθη νά μῆς χαμογελάσῃ διὰ τὴν λέξιν εὐγένειαν, καὶ ἡ θεία τῆς Καλυψῶς ἠχαριστήθη ἔταν ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς φόβος νά ἐπιπληχθοῦν τὰ παιδιὰ.

Ἡ Ἑλένη ἐν τούτοις ἐγείνε κατακόκκινη, ἅμα εἰδένου τὸ βλέμμα τῆς μάμμης της ἐσταμάτησεν ἐπάνω εἰς τὸ δυστυχὲς βελούδιον ἐπανωφόριόν της, ὅσον δὲ διὰ τὴν Ἀνδρέαν, δὲν εἶδαι διατί ἡ μάμμη του ἐζήτηι τὸσον πολὺ οὐγγυγμὴν διὰ τὴν ἀδελφήν του καὶ δι' αὐτόν.

Τέλος ἡ μάμμη ἀνεχώρησε καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν της, λαβοῦσα μετὰ της καὶ τὰ δύο παιδιὰ.

Εἰς τὸν δρόμον ἡ Ἑλένη εἶχεν ἀρκετὴν ἀνησυχίαν διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ βελουδίνου ἐπανωφορίου καὶ ἐσκέπτετο ὅτι ἡ μητέρα της δὲν θά φανῆ τὸσον ἐπιεικῆς ὅσον ἡ μάμμη. Ἄλλ' ὅλον τὸ κακὸν περιωρίσθη εἰς τὸ νά τῆ ἀπηγορεύσουν νά λαμβάνῃ χωρὶς ἄδειαν τὰ καλὰ της ἐνδύματα.

Τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν πολὺ εὐτυχῆ, διότι δὲν τα ἐπέπληξαν, ἐν ᾧ ἄφ' ἑτέρου εὐρήκην νέαν πηγὴν εὐχριστήσεως.

Ἐκαμν τὴν μελαγχολικὴν Καλυψῶ νά γελάσῃ καὶ πόσον ἠχαριστήθη ἡ θεία της! διὰ τοῦτο ἐζήτησαν ὡς χάριν νά τ' ἀφίουν νά πηγαίνουν εἰς τὴν Λευκὴν οἰκίαν ὡσάκις θέλουν.

Ὁ πατήρ τῆς Καλυψῶς εἶχε μείνει ὀρφανὸς ἐκ μικρᾶς ἡλικίας καὶ τὸν ἠγάπα θερμῶς ἡ θεία της. Ἐμενε μετὰ της ἕως ὅτου ἐνουμφύθη καὶ τότε, ὅταν ἐπέστρεψε μετὰ τὴν σύζυγόν του, ἡ θεία τοὺς ἠνωσε καὶ τοὺς δύο μετὰ εἰς τὴν καρδίαν της.

Ἡ μήτηρ τῆς Καλυψῶς ἀπέθανεν ὅταν τὴν ἐγέννησε. Καὶ πάλιν λοιπὸν ἡ θεία τῆς Καλυψῶς ἠγάπησε καὶ ἀνέθρεψεν αὐτὴν ὅπως εἶχεν ἀναθρέψει καὶ καὶ ἀγαπήσει τὸν πατέρα της.

Ἐπέρασεν ἀρκετὸς καιρὸς. Ἡ Καλυψῶ ἐμεγάλωνε καὶ ἦτο τὸ πᾶν διὰ τὸν πατέρα της ὅπως ὁ πατήρ της ἦτο τὸ πᾶν δι' αὐτήν. Ὅταν ἐμεγάλωσε, προηκολούθησε τὸ σὺνταγμα τῶ πατρός της, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀξιωματικὸς καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ τὸ ἐπάγγελμα του, οὔτε τὴν προσφιλεστάτην του κόρην νά ἀποχωρισθῆ.

Εἰς ἕλας λοιπὸν τὰς πόλεις ὅπου ἐστέλλετο ὁ πατήρ της, ἐπῆγαν καὶ ἡ Καλυψῶ μετὰ τὴν τροφὸν της.

Ἡ δυστυχὴς θεία τῆς Καλυψῶς ἔμενε καὶ πάλιν καταμόναχη. Καὶ τί καλλίτερον ἔπρεπε νά ἐλπίζῃ; Τὸ πτηνὸν δὲν πρέπει ν' ἀφήσῃ τὴν φωλεάν του ἅμα εἰμποροῦν νά το σηκώσουν τὰ πτερά του;

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ Καλυψῶ καὶ ὁ πατήρ της ἐπέστρεπον εἰς τὴν παλαιὰν οἰκίαν, ἀλλὰ δι' ὀλίγας ἡμέρας μόνον. Τέλος, ὁ γενναῖος ἀξιωματικὸς εἶχεν ἐπαναφέρει τὴν κόρην του εἰς ἐκείνην ἢ ὅποια ἀνέθρεψε καὶ τοὺς δύο, καὶ ἐφαινετο ἀποφασισμένος νά παρατηθῆ ἀπὸ τὸν στρατὸν καὶ ν' ἀφιερωθῆ ἐντελῶς εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Ἡ Καλυψῶ εἶχε φθάσει εἰς ἡλικίαν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀνατροφή καταντᾶ σοβαρὸν πρᾶγμα. Ἐκτὸς τούτου δὲ ὁ πατήρ της ἦτο ἀνήσυχος διὰ τὴν υγίειαν της, διότι ἦτο τὸσον λεπτοκαμωμένη ὅπως ἡ μήτηρ της.

Ἐν τούτοις ἐδίσταξε νά δώσῃ τὴν παραίτησίν του. Τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν το εἶχεν ἀποφασίσει εἶχε κηρυχθῆ ὁ πόλεμος.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ΠΑΡΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΙ ΦΙΛΟΙ

Ήτο μίαν φοράν ἐν μεγάλῳ καὶ ὠραίῳ σφογγάρι τὸ ὅποιον εἶχε μεγάλην λύπην.

— Διατί, ἔλεγε, με ἀπέτπασαν ἀπὸ τῶν βράχων ὅπου ἤμην εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ὅπου τὰ θαλάσσια φυτὰ ἠπλώνον τοὺς ὠραίους κλάδους των, ὅπου ἔπλεον μικραὶ μέδουσαι, ὅπου ἔπερον ἰχθύς ζωηροὶ καὶ ταχεῖς ὡς ἀστραπαὶ; Ἦμην τόσον εὐχарιστημένον! Ἐκεῖ κανεὶς δὲν μ' ἐκατηγόρει, δὲν με ἔλεγε κακὸν, ὁ χλ ἠρόν, ἀηδὲς ὦ! πόσον εἶμαι λυπημένον· πόσον εἶμαι δυστυχῆς. Ἡ μικρὰ Φωφῶ δὲν με θέλει, ἡ μικρὰ Φωφῶ με σχαινεται!

— Δὲν μισεῖ σὲ ἡ Φωφῶ, καλέ μου φίλε, εἶπε μία εὐμορφη μικρὰ ψήκτρα τῶν μαλλιάων πλαγιασμένη εἰς ἐν ἡμιανοημένον σур-τάριον, ἀλλὰ τὸ κρῦον νερόν με τὸ ὅποιον εἶσαι γεμάτον. Ἡ Φωφῶ εἶνε πολὺ μικρὰ ἀκόμη καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ σε διακρίνη ἀπὸ τὸ νερόν τοῦ ὁποίου ἡ ἐπαφή τῆς εἶνε τόσον δυσάρεστος.

— Ναί ναί, εἶπε τὸ σφογγάρι, ἐμὲ μισεῖ· μοῦ τὸ ἐπανελάβε καὶ

σήμερον τὸ πρωὶ πάλιν· εἶπεν ὅτι τῆς ἐπροξένησα σρικτὸν πόνον εἰς τὸ μάτι καὶ εἰς τὸ αὐτί καὶ ἤθελε νὰ με ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς τροφῆς τῆς ἐνόμισα ὅτι ἐμελλε νὰ με κοιματιάσῃ, τόσον δυνατὰ μ' ἐτράβηξε. Καὶ ὅταν κανεὶς εἶνε τόσον καλὸς ὅσον ἐγὼ καὶ ποτε, ποτὲ δὲν βλάπτει κανένα, αὐτὰ τὰ πράγματα τοῦ προξενοῦν μεγάλην λύπην!

Καὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησίν του τὸ σφογγάρι ἀφῆκε καὶ τὰ ἔπασαν δύο σταγόνας νεροῦ τὰς ὁποίας ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ ὡς δάκρυα.

— Ἔλα δά, ἔλα, εἶπεν ἡ μικρὰ ψήκτρα, μὴ λυπηῖσαι τόσον· δὲν μισεῖ μόνον σὲ ἡ Φωφῶ. Μουρμουρίζει ὅταν τὴν πλησιάσῃς σὺ, ἀλλὰ φωνάζει ὅταν ἐγὼ πηγαίνω ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τῆς. Δὲν τὴν ἤκουσας χθὲς, τὴν στιγμήν ὅπου ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸν περίπατον καὶ ἐκαταποιεῖ τὰ ἐμπερδευμένα μαλλιά τῆς; ἐφώνηξεν, ἔκλαιεν, ἀλλὰ ἡμεῖς εἰς τὴν οἰκογενειάν μας εἴμεθα κάπως τραχεῖς καὶ δὲν συγκινούμεθα πολὺ, πολὺ ἀπὸ τὸν θόρον τῶν χαϊδευμένων κορασίων.

— Καὶ νομίζω ὅτι κάνετε καλά, εἶπε τὸ σφογγάρι παρηγορηθὲν ἤδη ὀλίγον.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην καὶ ἄλλο πρόσωπον ἀνεμίχθη εἰς τὴν συνδιάλεξιν, ἦτο δὲ τοῦτο ψήκτρα τῶν ὀδόντων ἡ ὁποία ἀνύψωσε τὸ σκέπασμα τοῦ μικροῦ κουτιοῦ εἰς τὸ ὅποιον τὴν ἐνόμισαν ἀποκοιμισμένην.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπε, δὲν εἶπα τίποτε ἀκόμη, ἀλλ' ἐχῶ δίκαιον νὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὸ παράπομόν μου, διότι ἡ μικρὰ Φωφῶ δὲν μ' ἔχει μέσα εἰς τὴν καρδίαν τῆς. Ξεύρετε πῶς με ὀνομάζει; «Σηγαμένη κωβρωτσα» κανεὶν ἀπὸ σᾶς, εἶμαι βεβαία, δὲν κώμασε με αὐτὸ τὸ ὄνομα, οὔτε ἐκτύπησε τὰ πόδια τῆς ἀμα σᾶς εἶδε, ὅπως κάνει δι' ἐμὲ καθήμεραν.

Ἐν τούτοις εἶμαι πρώτης ποιότητος· νά, ἴδετε το, εἶνε γραμμένον εἰς τὴν ῥάγιν μου καὶ ὅταν παρουσιάζομαι εἰς αὐτὴν περικυκλωμένη ἀπὸ λευκὸν καὶ εὐώδη ἀφρόν δὲν ἐννοῶ διατί νὰ με νομίζει ἀντιπαθητικὴν.

— Ἀχ! φίλη μου, εἶπε με ὕψος κάπως ἀλαζονικὸν ἐν κομφῶν μικρὸν κτενάκι τοῦ θυλακίου, εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον

ἡ ἀληθὴς ἀξία παραγνωρίζεται πολλάκις καὶ ὁ ἔπαινος καὶ αἱ φιλοφρονήσεις πηγαινόντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τοὺς ἀναξίους. Σαῖς ποῦ δὲν κινεῖσθε ἀπὸ τὴν θέσιν σας καὶ δὲν βλέπετε παρὰ μόνον τὴν Φωφῶ καὶ τὴν τροφὴν τῆς δὲν γνωρίζετε τὴν ζωὴν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐγὼ πηγαίνω παντοῦ, εἰς τὴν αἴθυσαν, εἰς τὸν περίπατον, καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ θυλακίου ὅπου κατοικᾷ ἀκούω ὅτι λέγεται: ὦ, κυρία, τί ὠραῖο κοριτσάκι ποῦ εἶνε ἡ Φωφῶ, τί ὠραῖο χεῖμα, τί καταστρόγγυλα μαγουλάκια καὶ τί τριανταφυλλένια χεράκια καὶ τί χαριτωμένα μαλλάκια ποῦ σγουραίνουσι τόσον εὐμορρα! Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ το φιλήσω, κυρία;» Καὶ ὅταν ἀκούω ὅλας αὐτάς τὰς φιλοφρονήσεις μοῦ φαίνεται ἀστεῖον. Διότι ἐπὶ τέλους; εἰς ἡμᾶς ὀφείλει ἡ Φωφῶ τὸ λευκὸν τῆς δέρμα τὰ τριανταφυλλένια ὀνυχία τῆς καὶ τὰ ὠραῖα κατσαρά τῆς. Ἔβουε νὰ ἰδῆτε ποτε γυφτόπουλα; αὐτὰ δὲν ἔχουν οὔτε σφογγάρια, οὔτε κτένια, οὔτε βούρτσας, δι' αὐτὸ καὶ κανεὶς δὲν τα θαυμάζει, κανεὶς δὲν ζητεῖ νὰ του ἐπιτρέψουν νὰ τα φιλήσῃ. Χωρὶς

ἡμᾶς ὄλους ἡ Φωφῶ θά ἦτο ἀπεριποίητος, ἀπλῶς ὡσαν γυφτόπουλον, θά εἶχε ἐμπερδευμένα τὰ μαλλιά τῆς, ὥστε οἱ ἔπαινοι τῶν κυριῶν εἰς ἡμᾶς ἀρμόζουσι, καὶ ὄχι εἰς τὴν Φωφῶ.

Καὶ τὸ μικρὸν κτένιον τὸ ὅποιον ἦτο μισοκλεισμένον ἤρχισε νὰ χορευῆν ἐν παράξενον βάλς, μόνον του.

— Ναί, καὶ ἐφώνησαν αἱ ψήκτραι, εἰς ἡμᾶς ἀρμόζουσι, εἰς ἡμᾶς ἀρμόζουσι, ὄχι εἰς τὴν Φωφῶ!

Καὶ τὸ σφογγάριον ἐκινεῖτο ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ σπάγγου του καὶ ἐφιθύριζε με σιγανὴν φωνήν. «Εἰς ἡμᾶς ἀρμόζουσι, εἰς ἡμᾶς ἀρμόζουσι.»

Τὸ τραγοῦδι καὶ ὁ χορὸς τοῦ μικροῦ κτενίου διεκόπη αἰφνης ἀπὸ τὴν μεγάλην κτέναν, κτέναν σοβαράν, ἡ ὁποία κατὰ λάθος εἶχε τεθῆ εἰς τὸ μικρὸν σурτάριον τῆς Φωφῶς.

— Μὴ το παίρνετε δὲ καὶ τόσον ἐπάνω σας! χωρὶς τὴν Μαρία, τὴν τροφὴν τῆς Φωφῶς, δὲν θὰ ἐχρησιμεύατε εἰς τίποτε αὐτὴ ἡ καλὴ Μαρία κοπιᾷ πολὺ περισσότερον ἀπὸ σᾶς, καὶ κίθε ἡμέραν ὅταν τὴν πλύνῃ καὶ τὴν ἐνδύῃ τὴν Φωφῶ, τὸ μικρὸν κοριτσάκι τὴν ἀποστρέφεται ὅσον σᾶς ὄλους μαζί. Ἐν τούτοις δὲν παραπονεῖται ὅπως τὸ σφογγάρι· δὲν καυχᾷται ὅπως τὸ φηνασμένον μικρὸν κτένι, εἰςθεῖται ὅτι ἡ Φωφῶ εἶνε μικρούλα, καὶ ὅτι ἐν κοριτσάκι δύο μόνον ἐτῶν δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔσῃ μεγάλην κρίσιν· ὅταν ἡ Φωφῶ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ καθαριότης εἶνε πρᾶγμα ἀναγκαῖον, δὲν θὰ αισθάνεται πλέον φρίκην διὰ σᾶς, ἀλλὰ θά σας εὐγνωμονῇ

διὰ τὰς ὑπηρεσίας σας καὶ θά σας ἀγαπᾷ ὄλους.

— Ἀλήθεια; εἶπε τὸ σφογγάρι;

— Ἀλήθεια. Αὐτὸ συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ καλὰ παιδιά.

— Τί εὐτυχία! εἶπε τὸ σφογγάρι, θά μ' ἀγαπᾷ ἡ Φωφῶ!

Τί εὐτυχία! ἐφώνησαν συγχρόνως αἱ ψήκτραι, ἡ Φωφῶ θά μας ἀγαπᾷ.

Ἀλλὰ τὸ μικρὸν κτένι δὲν ἔλεγε τίποτε.

— Διατί δὲν χαίρεσαι καὶ σὺ; ἠρώτησαν αἱ ψήκτραι.

— ὦ! ἐγὼ προτιμῶ νὰ περιμένω. Πῶτος εἰςθεῖται μήπως ἡ Φωφῶ διατηρήσῃ δι' ἡμᾶς τὴν ἀντιπάθειάν τῆς; Τέτοια πράγματα συμβαίνουν εἰς τὸν κόσμον. Καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πάμε μακριὰ διὰ νὰ ἴδωμεν ὄνυχια τὰ ὁποία δὲν εἶνε πάντοτε τριανταφυλλένια καὶ χέρια τὰ ὁποία δὲν εἶνε πάντοτε λευκὰ. Αἱ μεγάλα ἀδελφαὶ τῆς Φωφῶς ὅταν ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὰ μαθήματά των καὶ ἔχουν τὰ δάκτυλά των κταμελανωμένα καὶ τὰ μαλλιά των ἐμπερδευμένα δὲν φαίνονται τόσον πρόθυμοι νὰ τρέξουν νὰ πλυθοῦν καὶ νὰ κτενισθοῦν... ἀλλὰ σιωπῇ, ἰδοὺ ἐρχονται.

Καὶ τὸ μικρὸν κτένιον καὶ ἡ μεγάλη κτένα καὶ αἱ δύο ψήκτραι καὶ τὸ σφογγάρι ἔμειναν ἀκίνητα καὶ σιωπηλά. Ἀληθῶς θὰ ἐπίστευε κανεὶς ὅτι ποτὲ δὲν ὠμίλησαν.

(Παράφρασις)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΜΙΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 102]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν πρωὶ πρωὶ αἱ μικροὶ ποντικοὶ ἐπῆγαν καὶ πάλιν περιπατοῦν δύο ἐξ αὐτῶν, ἐλκυσθέντες ἀπὸ τὰς ἰκτίνας τοῦ ἡλίου αἱ ὁποία εἰσῆρχοντο ἀπὸ τὸ μικρὸν περὶ-θρον τοῦ ὀυλομοῦ, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ σκεῦος τοῦτο.

— Τί λαμπρὰ ποῦ θά εἶνε ἔξω! εἶπε μία ποντικίτσα, πάμε νὰ περιπατήσωμεν;

Καὶ εἰς τὴν στιγμήν ἐξῆλθον εἰς τὸν κήπον. Ὁ γάτος εἶνε ἐξηπλωμένος· ἐπάνω εἰς ἐν θρανίον ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐξόπνησε, χασματᾷ, τανύεται, βλέπει κάτι νὰ κινῆται εἰς τὰ χόρτα, τεντώνει τ' αὐτιά του, καὶ διὰ μίαν πηδᾷ.

Ποῖον ἔπαισε; Ἐννὰ ἀπὸ τοὺς μικροὺς ποντικούς. Ἡ ἀδελφὴ του μισοαποβαμμένη ἀπὸ τὸν φόβον φεύγει ἀπὸ τὰλλο μέρος· πηδᾷ, τινάσσεται χωρὶς νὰ βλέπῃ οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά· ἐπέρασε πλέον τὸν λαγανόκηπον· κάθηται μίαν στιγμήν διὰ νὰ πάρῃ

ἀναπνοήν, ἔπειτα ἀρχίζει πάλιν τὸ τρέξιμόν τῆς. Περνᾷ ἕνα ἀγρόν, ἔπειτα ἄλλον, ἰδοὺ ἔφθασεν εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ δάσους.

Αὐτοῦ, ὄλα εἶνε ἡσυχία, ἄλλο τι δὲν ἀκούεται παρὰ τὸ κελάδημα τῶν μικρῶν πτηνῶν ἡ ὁ κρότος τῶν φύλλων τὰ ὁποία κινεῖ ὁ ἀνεμος. Ἐν τούτοις ἡ μικρὰ ποντικίτσα δὲν ἤλθεν ἀκόμη εἰς τὸν δευτὸν τῆς, νομίζει ὅτι ἀκόμη τὴν κυνηγᾷ τὸ θηρίον με τὰ κίτρινα μάτια· δι' αὐτὸ τρέχει νὰ καταφύγῃ ὅσον γρηγορώτερα εἰμπορεῖ εἰς τὰς ῥίζας ἑνὸς δένδρου.

Κουρασθεῖσα ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμον, βυθίζεται μετ' ὀλίγον εἰς βαθὺν ὕπνον, καὶ ὁ ἥλιος εἶχε ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀνατείλει ὅτε ἐξόπνησε. Κατ' ἀρχὰς βλέπει με ἐκπληξίν τῆς ὅτι εὐρίσκειται μέσα εἰς ἐν δάσος, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐνθυμείται τί τῆς εἶχε συμβῆ χθὲς καὶ τρέμουσα δὲν τολμᾷ ν' ἀπομικρυνθῇ ἀπὸ τὴν ὀπὴν τῆς. Μερικὰ πράσινα φύλλα τῆς ἐχρησίμευσαν ὡς πρῶγευμά τῆς; καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας δὲν ἐτρῶγε τίποτε ἄλλο.

Τέλος ἔν πρῶτῃ παρακινήθεισα ἀπὸ τὴν πεινᾶν τῆς διηθούθη εἰς ἕνα ἀγρὸν ἐπαρμένον ἀπὸ σίτου· ἐκεῖ ἤρχισεν νὰ τρώγῃ ἕνα στάχυον τὸν ὁποῖον ἔπιασε μὲ πολλὴν δυσκολίαν. Ἐξέσφα ἐλαφρὸς κρότος ἀκούεται ἐπάνω ἀπ' αὐτὴν καὶ ἀμέσως ἔν πρᾶγμα βαρὺ ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς. Ἐστηκῶθι παραχαλισμένη καὶ τί εἶδε; Ἐν μικρὸν ποντικίαν μαυριδερόν τὸ ὁποῖον ἔφυγε γρήγορα γρήγορα. Συγχρότως δὲ εἶδε ὅτι κατέβη ἀπὸ ἕνα στάχυον ἕνας ποντικός ὀλίγον μεγαλύτερος, ὁ ὁποῖος ἐπέπληξε τὸ μικρὸν ποντικίαν.

— Ἀπειθὸς παιδί, εἶπε· δὲν σου εἶπα τόσας φορές νὰ μὴ ἐξέρχῃ ἀπὸ τὴν φωλεάν; Κύτταξε πόσον ἐτρόμαξεν αὐτὸ τὸ οἰκιακὸν ποντικί· ἀνέβα πάλιν εἰς τὴν θέσιν σου καὶ ἄλλη φορά νὰ μὴ συμβῇ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Λυποῦμαι πολὺ ὅτι σ' ἐτρόμαξεν, εἶπεν εἰς τὴν στακτερὴν ποντικίαν, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ἐπαθεῖς τίποτε. Ὀλίγον ἐκαλιόθηρες, ἀλλ' αὐτὸ γρήγορα θὰ περάσῃ. Ἄ! εἰς τί φροντίδας βάζουν τοὺς γονεῖς αὐτὰ τὰ παιδιὰ. Ἄς εἶνε ὅτι ἔγεινε ἔγεινε· ἐγὼ ὅμως χαίρω πολὺ ὅτι σ' ἐγνώρισα. Θὰ ἦλθες, χωρὶς ἄλλο, νὰ περάσῃς ὀλίγας ἡμέρας· εἰς τὴν ἐξοχὴν. Εἶσαι μὲ τοὺς γονεῖς σου;

— Ὀχι, εἶπεν ἡ οἰκιακὴ ποντικίσα, ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν μητέρα μου, εἶνε κάμποσαις ἡμέραις τώρα, καὶ δὲν τολμῶ νὰ ἐπιστρέψω ὀπίσω, διότι εἶνε πολλὸ ἐπικίνδυνα μέρη τριγύρω εἰς τὸ σπίτι μας.

— Εἰξεύρεις βέβαια ὅτι εἰμεθα ἀπὸ τὴν ἰδίαν οἰκογένειαν, εἶπεν ὁ ἄλλος· ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν γάννων ποντικῶν καὶ κατοικῶ μὲ τὰ παιδιὰ μου ἐκεῖ ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν μικρὰν στρογγυλὴν φωλεάν ποὺ βλέπει μέσα εἰς τὰ στάχυα· τὴν ἐπλεξα μὲ φύλλα καὶ σε βεδιῶ ὅτι εἰμεθα πολὺ καλὰ· θὰ σ' ἐπροσκαλοῦσα νὰ τὴν ἐπισκεφθῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶσαι πλέον μεγαλόσωμη ἀπὸ ἐμέ, φοβοῦμαι μὴ λυγίσῃς τὰ στάχυα ποὺ τὴν κρατοῦν. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔφαγες καλὰ αὐτὸς τῆς ἡμέρας διότι σὲ βλέπω πολὺ ἰσχνήν. Δείξέ μου τὰ δόντια σου, σὲ παρακαλῶ, μεῦ φαίνονται πολὺ μεγάλα.

Ἡ στακτερὴ ποντικίσα παρετήρησε μὲ ἐκπληξίν τὸν γάννον ποντικόν, ἔν τούτοις ἤνοιξε τὸ στόμα τῆς.

— Ἄ! εἶπεν οὕτως κινῶν τὴν κεφαλὴν του, τρέφουσαι μὲ πολὺ τρυφερά πράγματα καὶ ἄφησες καὶ σου ἐμεγάλωσαν πολὺ τὰ δόντια σου. Δὲν σου εἶπεν ἡ μητέρα σου ὅτι τὰ δόντια σου φυτρῶνουν ἐξακολουθητικῶς καὶ ὅτι εἶνε καθήκον ἑνὸς ποντικῶ νὰ τραγακίζῃ σκληρὰς τροφὰς διὰ νὰ τὰ τρίβῃ; Φαίνεται ὅτι τὴν ἀπεχωρίσθης πολὺ μικρά· δὲν ἐπρόφθασε νὰ σε διδάξῃ αὐτὰ τὰ πράγματα. Τώρα, τί θὰ κάμῃς σήμερα;

— Θὰ γυρίσω νὰ κρυφθῶ εἰς τὴν τρύπαν μου, εἶπεν ἡ οἰκιακὴ ποντικίσα.

— Ἄ! μπᾶ! δὲν κάμνει, εἶπεν ὁ γάννος ποντικός, πῶς θὰ περάσῃς τῆς ὡραίας ἡμέρας τοῦ θέρους ζαρωμένον μέσα εἰς μίαν γωνίαν; ἔρχουσαι νὰ περιπατήσῃς μαζί μου; ὅτι σου δεῖξω ὅλα ὅσα εἰμποροῦν νὰ φάγουν οἱ ποντικοὶ εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ὁ ποντικός τῶν ἀγρῶν ἐφώνησε τὰ παιδιὰ του μετ' ὀλίγον κατέβησαν ὅλα ἀπὸ τὴν φωλεάν των καὶ ἔκαμν μαζί ἕνα θελκτικὸν περιπάτον.

Ἄμα ἐνύκτωσε, ἡ μικρὰ ποντικίσα ἐπέστρεφεν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς κατευχαριστημένη ἀπὸ τὴν καλοσύνην τοῦ ἐξαδέλφου τῆς. Ἐπέρασεν ὅλον τὸ καλοκαίρι μὲ περιπάτους καὶ ἐπισκέψεις, διότι ἀπέκτησε πολλὰς φίλας.

Καὶ τὸ φθινόπωρον τὸ ἐπέρασε πολὺ καλὰ, τὰ βαλάνια, τὰ καρύδια, τὰ φουντούκια, τ' ἀπιδία καὶ τὰ μῆλα δὲν τῆς ἔλειψαν.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἦλθεν ὁ χειμὼν· κάμνει ψῦχος· ἡ γῆ εἶνε σκεπασμένη μὲ χιόνι καὶ ἡ μικρὰ μας ποντικίσα δὲν εὐρίσκει πλέον τίποτε νὰ φάγῃ· δι' αὐτὸ ἀποφασίζει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ὑπόγειον.

Ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸ δάσος, περᾶ τοὺς ἀγρούς εἰ ὁποῖοι ἦσαν σκεπασμένοι ἀπὸ χιόνι, καὶ φθάνει τρέμουσα εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ὑπογείου. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε στουμπωμένον μὲ ἄχυρα καὶ ὡς ἐκ τούτου μὲ μεγάλην δυσκολίαν κατορθώνει νὰ ἐμβῇ.

Μόλις ἐμῆλθε μέσα ἀκούει νὰ φωνάζουν ἀπὸ παντοῦ: οὐί, οὐί, οὐί.

— Διατί τόσος θόρυβος ἐδῶ; ἠρώτησεν ἕνα ποντικίαν τὸ ὁποῖον ἐπερνοῦσεν ἀπ' ἐκεῖ.

— Δὲν το ξεύρεις; εἶπεν αὐτὸ· ὁ οἰκοδεσπότης ἀνεχώρησε μὲ ὄλην του τὴν οἰκογένειαν. Καὶ διὰ τοῦτο εἰμεθα ὅλο χαρὰ καὶ θὰ κάμωμεν συμπόσιον· ὅλοι οἱ ποντικοὶ εἶνε καλεσμένοι, διότι τώρα, εἶπε πηδῶν καὶ τρίβων τὸ ῥύγχος του, εἰμεθα ἡμεῖς ἐδῶ οἰκοκυρατοί. Ἐλα μαζί μου. Νὰ τὸ τυρὶ, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον θὰ δειπνήσωμεν. Κύτταξε ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραία πράγματα.

Πολλοὶ ποντικοὶ ἔσθασαν μετ' ὀλίγον φέροντες ὁ ἕνας σταφίδας, ὁ ἄλλος παξιμάδια ἢ ἄλλο πρᾶγμα.

Ἐτοποθετήθησαν τριγύρω εἰς τὸ τυρὶ μόνον τοῦ βαρελίου τὴν ποντικίαν ἐπερίμεναν πλέον διὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ συμπόσιον. Ἰδοὺ, ἔσθασε καὶ αὐτὴ· φθάνει κρατοῦσα εἰς τὰ δόντια τῆς ἕνα κομμάτι χοιρομέρι.

— Μητέρα! μητέρα! φωνάζει ἡ μικρὰ ποντικίσα ὀρμήσασα πρὸς τὴν ποντικίαν.

Ἄλλ' ἡ ποντικίαν τοῦ βαρελίου ὠπισθοδρόμησε χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

— Μητέρα, δὲν με γνωρίζεις; Εἶμαι ἡ κόρη σου, ἡ ἀδελφὴ τοῦ παιδιοῦ σου ποὺ ἐπινίγη μέσα εἰς τὸ γάλα.

— Πῶς; σὺ εἶσαι; ἀπὸ ποῦ ἔρχουσαι; Ἄν ἔν μου τῶλεγες, δὲν θὰ σ' ἐγνώριζα.

Ἡ μικρὰ ποντικίσα διηγήθη ὅλα ὅσα εἶχε πάθει, ἢ δὲ μητέρα τῆς, ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰν τῆς

ὅτι ἐπανεύρεν ἔν ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς, δὲν τῆς ἔκμει κομμίαν παρατήρησιν.

Μετὰ τὸ συμπόσιον, τὸ ὁποῖον ἔγεινε πολὺ εἴθιμον, ἤρχισεν ὁ χορὸς, καὶ ὅλοι οἱ ποντικοὶ ὅσοι ἐπῆγαν εἰς ταξείδιον τὸ καλοκαίρι διηγήθησαν τὰς περιπετείας των.

Ἐνας ὀλίγον ἔλειψε νὰ πινῆ ἔν ᾧ ἐπέραν ἔν ποτάμιον ὁ ἄλλος εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ εὕρῃ μίαν φωλεάν τὴν στιγμὴν ὅπου ὁ γάτος ἤπλωσε τὸ φοβερόν ποδὶ του ἐπάνω του· ἄλλος δὲ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν ποντικοπαγίδα. Ἡ μικρὰ μας ποντικίσα ὡμί-

λησε περὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, τοῦ γάννου ποντικοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε δεῖξαι τόσην καλοσύνην πρὸς αὐτήν, καὶ ἔπειτα περὶ τῶν θελκτικῶν περιπάτων τοὺς ὁποῖους εἶχε κάμει εἰς τὴν ἐξοχὴν. Πολλοὶ ἀπὸ ὅσους τὴν ἤκουσαν ἀπεφάσισαν νὰ ὑπάγουν καὶ αὐτοὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ ἄρκετο ἀπ' αὐτοὺς ἐπέστρεψαν εἰς τὴν φωλεάν των συλλογισθέντες ὅτι ὅσον ὡραῖον εἶνε νὰ περάσῃ κανεὶς τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν ἐξοχὴν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗ

Ὁ Λύκος καὶ ἡ Ἀλώπηξ διηγοῦντο μίαν ἡμέραν τὰς περιπετείας των, ὅτε δὲ ἡ Ἀλώπηξ ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Λύκος, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν εἶγεν ἰδεῖ ἀκόμη ἀνθρώπον εἶπε: — Τί εἶν' αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος; ἤκουσα νὰ λέγουν δι' αὐτόν, ἀλλὰ ποτὲ μου δὲν τὸν εἶδα. Μήπως τὸν γνωρίζεις ἢ ἀφενταῖά σου;

Τότε ἡ Ἀλώπηξ ἐξήγησεν εἰς τὸν Λύκον τί ἦτο ὁ ἀνθρώπος· τῷ εἶπε πόσον δυνατὸς ἦτο, καὶ πόσας μηχανὰς εἶχε διὰ νὰ κυνηγῇ τὰ ζῷα, νὰ τα σκοτώνῃ καὶ νὰ τα συλλαμβάνῃ ζωντανὰ ἀκόμη ἂν ἦθελε, καὶ ὅτι ὄλα τὰ ζῷα τὸ ἄλογον, ὁ βους, τὸ πρόβατον καὶ τὰ κουνέλια, καὶ τὰ ψάρια τῆς θαλάσσης καὶ τὰ πουλιὰ τοῦ ἀέρος τὸν ἀναγνωρίζουν ὡς κύριον ὁ σκύλος μάλιστα, ὁ πρῶτος μας ἐξαδέλφος, ἔγεινε θανάσιμος ἐχθρὸς μας ἀπὸ τὸν σεβασμὸν του ποὺ ἔχει πρὸς τὸν ἀνθρώπον.

Πόσον ἦθελα νὰ ἰδῶ ἕνα ἀνθρώπον! εἶπεν ὁ Λύκος μὲ ὄσα καὶ ἂν μου λέγῃς θὰ ὀρμήσω ἐπάνω του.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Ἀλώπηξ, ἔλα νὰ μὲ πάρῃς ἄριστον τῷ πρῶτῷ, θὰ σε ὑπάγω εἰς ἕν μέρος, ὅπου θὰ ἰδοῦμεν ἕνα.

Τὴν ὠρισμένην ὥραν ὁ Λύκος ἐφάνη ἐμπρὸς εἰς τὴν φωλεάν τῆς Ἀλώπεκος, ἡ ὁποία τὸν ἠρώτησεν ἂν εἶχε φάγει ἦδη. Ὁ Λύκος ἀπήντησεν ὅτι ὡς πρόγευμά του ἐσκόπευε νὰ φάγῃ τὸν ἀνθρώπον τὸν ὁποῖον ἔμελε ν' ἀπαντήσῃ.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Ἀλώπηξ, καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἡ Ἀλώπηξ ὠδήγησε τὸν σύντροφόν τῆς εἰς τὸ δάσος καὶ ἐσταμάτησε κοντὰ εἰς πυκνοὺς θάμνους, ἄσ' ὅπου ἐφαίνετο ὁ δρόμος, ὁ ὁποῖος διήρχετο ἀπ' ἐκεῖ πλησίον. Εἶδαν νὰ περᾶ ἕνας ἀπόμαχος μὲ ζῦλον πᾶδα.

— Αὐτὸς εἶνε ἀνθρώπος; ἠρώτησεν ὁ Λύκος.

— Ἦτο μίαν φοράν, ἀπεκρίθη ἡ Ἀλώπηξ· ἀλλὰ οἱ ἄμοιοι του τὸν ἠκρωτήρησαν κατ' αὐτόν τὸν τρόπον· κάποτε κάποτε σκοτώνονται ἀναμεταξύ των, ἀλλὰ σιωπῇ!

Ἐπέρασεν ἕν παιδίον τὸ ὁποῖον ἐπῆγαν εἰς τὸ σχολεῖον.

— Αὐτὸς εἶνε ἀνθρώπος;

— Ὀχι, ἀκόμη, ὁ γίνῃ μετὰ κάμποσον καιρὸν.

Τέλος ἡ Ἀλώπηξ εἶδε τὸν κυνηγόν, ὁ ὁποῖος ἤρχετο κρατῶν τὸ ὄπλον του εἰς τὸν ὦμον.

— Νά, ἕνας ἀνθρώπος! εἶπεν εἰς τὸν Λύκον· ἐμπρός!

Ὁ Λύκος ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κυνηγόν. Οὗτος ἄμα τὸν εἶδε νὰ πλησιάζῃ, εἶπε μέσα του: — Τί κρίμα ποὺ ἔγω μὲ σκάγια γεμάτο τὸ τουφέκι μου· ἂν ἤλπιζα ὅτι θὰ κάμω τέτοιαν συνάντησιν, θὰ σε εὐφέτευα μίαν σφαίραν μέσα εἰς τὸ κρέας σου, κομπάρε μου, Λύκε.

Ἐν τούτοις ἀδειάζει τὸ τουφέκι του κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ζῴου, τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται εἰς τὸ πρόσωπόν του χάλαζαν σκαγιῶν. Ἄλλ' αὐτὸς ὀρμᾷ κατὰ τοῦ κυνηγοῦ ὁ ὁποῖος πυροβολεῖ καὶ πάλιν ἐναντίον του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Λύκος ἐπληρώσασε καὶ πάλιν ἐξάγει τὴν κυνηγετικὴν του μάχαιραν καὶ κτυπᾷ τὸ ζῷον ἐπανειλημμένως. Ὁ Λύκος αἰσθανόμενος ὅτι χύνεται τὸ αἷμα του φεύγει. Ἄμα ἔσθασε πλησίον τῆς Ἀλώπεκος, αὐτὴ τὸν ἐρωτᾷ:

— Αἶ, ποῦ σου φάνηκε τὸ κρέας τοῦ ἀνθρώπου; εἶνε κίλιν;

— Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶνε τόσο δυνατὸς, εἶπεν ὁ Λύκος. Πρῶτα πρῶτα ἐπῆρε ἕνα μπαστοῦνι ἴσα μὲ τὸ ἀνάστημά του καὶ μ' ἐφύσησε εἰς τὸ πρόσωπόν μου ἕνα σωρὸ μικροῦς κόκκους, οἱ ὁποῖοι μ' ἐδακμόνισαν ἀπὸ τὸν πόνον, ἔπειτα ἄμα ἐπληρώσασα νὰ τὸν φάγω, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πλάγι του μίαν ἀστραπερτὴν πλευρὰν μὲ τὴν ὁποίαν μ' ἐπλήγησε τόσο πολὺ ὥστε θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ προσκλέσω χειροῦργον.

— Βλέπεις, τῷ λέγει ἡ Ἀλώπηξ, ὅτι εἶσαι φαπλατᾶς, ὅτι λέγεις μόνον λόγια μεγάλα, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῶν πραγμάτων δὲν κάμνεις τίποτε!

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΗΜΩΝ

Ποιοῦμεν γνωστὸν ὅτι τὴν Διαχείρισιν καὶ τὴν Διεκπεραίωσιν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ὡς καὶ τὴν ἀποκλειστικὴν κατανάλωσιν τῶν ἐκδοδομένων τόμων αὐτῶν ἀνεθέσαμεν εἰς τὸ ἐνταῦθα ἀρχαῖον καὶ πασίγνωστον ἐν Ἑλλάδι, Εὐρώπῃ καὶ Ἀνατολῇ Βιβλιοπωλεῖον Καρόλου Βίλμπεργ.

Διὰ τῆς πράξεως ταύτης οὔτε τῆς ἰδιοκτησίας τῶν περιοδικῶν μας ἀπαλλοτριούμεθα, οὔτε τῆς Διευθύνσεως αὐτῶν παραιτούμεθα, οὔτε τὸ πρόγραμμα αὐτῶν ἐν γένει τροποιεῖται. Μόνον παρέχεται ἡμῖν ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος πρὸς βελτίωσιν καὶ τελειοποίησιν αὐτῶν καθ' ὅλα καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως καὶ ἀκρίβειας περὶ τὴν ἐκδοσιν, ἥτις ὀριστικῶς πλέον κανονίζεται ἀπὸ τοῦδε καὶ αἴρεται αὐτῶν πᾶσα τυχὸν ἀφορμὴ παραπόνων ἐκ μέρους τῶν συνδρομητῶν μας διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἐκδόσεως.

Ἐπομένως εἰς τὸ ἐξῆς πᾶσα ἐπιστολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν Σύνταξιν τῶν περιοδικῶν μας δεῖν νὰ ἀπευθύνεται ὡς καὶ πρὶν πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον Ὑδρατον.

Πᾶσα δὲ αἴτησις περὶ ἐγγραφῆς συνδρομητῶν ἢ ἀποστολῆς τόμων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ δεῖν νὰ ἀπευθύνεται μετὰ τοῦ ἀντίτιμου αὐτῶν πρὸς τὸ εἰρημένον Βιβλιοπωλεῖον Καρόλου Βίλμπεργ.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀναεώσωσι τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ ἔτος 1886 δύνανται νὰ πράξωσι τοῦτο ἀπὸ σήμερον στέλλοντες τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς διὰ συστημένης ἐπιστολῆς ὑπὸ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

Πρὸς τὸ Βιβλιοπωλεῖον ΚΑΡΟΛΟΥ ΒΙΛΜΠΕΡΓ, ὁδὸς Ἑρμοῦ Εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

Ἡ ἐκτύπωσις τῶν ὑστερησάντων φυλλαδίων ἐνεργεῖται μετὰ σπουδῆς κατὰ δεκαήμερον δὲ θὰ διανεμῶνται ἀνὰ δύο φυλλάδια, ὥστε πρὸ τοῦ τέλους Δεκεμβρίου θὰ ὦσιν ἐκδοδομένα πάντα τὰ φυλλάδια τοῦ λήγοντος ἔτους 1885.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

72. Αεξίγριφος.

Εἶμαι φρεαλιόν ὡόν καὶ εἰς τὰς ἐρήμους τρέχω.
Κι' ὅπως ὄλ' οἱ θρακοὶ μου τέσσαρα ποδάρια ἔχω.
Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς ὡς καὶ τὴν οὐρὰν ἐπίσης,
Τότε ἄνθ' ὅ' ἀποκτήσης.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πελοπόρου.

73. Αεξίγριφος.

Τῆς Ἑλλάδος ἄρος εἶμαι
Καὶ μαγεύσατε παῦ κείμαι.
Ἄν μου κόψῃς τὸ κεφάλι,
Στὰς Ἰνδίας τρέχω πάλι.

Ἐστὴν ὑπὸ Γεωργίου Πινῆ.

74. Συλλαβόγριφος.

Ἀπὸς φωνὴ τὸ πρῶτόν μου, γράμμα τὸ δευτέρον μου,
Καὶ πρόθεσις τὸ τρίτον μου ἔνδρον τὸ σύνολόν μου,

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βυσασιᾶς Παπαροῦνας.

75. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμέ-

νων ἐπὶ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου ἐνδόξου εἰς τὴν ἀρχαιότητα.

1. Φιλόσοφος. 2. Θεὰ τῶν Ἑλλήνων. 3. Ἐνδοξὸς στρατηγός. 4. Βασίλισσα τῆς ἀρχαιότητος. 5. Βασίλευς τῆς Σπάρτης. 6. Ἄνθος. 7. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μίχης τοῦ Μαραθῶνος.

ΛΥΣΕΙΣ

59. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἶνε τὸ ἀφελιμώτερον καὶ τὸ διασκεδαστικώτερον περιοδικόν. — 60. Ἐπὶ τῆς ἡλικίας (ἑπτὰ, ἡσος). — 61. Σάμος, ἔμμος. — 62. Νῆσος, ἴσως. — 63. Εἶχε 36 αὐγά. — 64. Πίνδαρος (1. Πήλιον. 2. Ἴσος. 3. Νῆσσα. 4. Δήμητρα. 5. Ἀντιγόνη. 6. Ρωσσία. 7. Ὀρέστης. 8. Σηκουάνας). — 65. Καθῆκον ἔχομεν νὰ ἀγαπῶμεν τὴν Πατρίδα, καὶ τὴν ὑπηρετοῦμεν μετὰ τὴν δυνάμιν τῶν βραχιόνων μας, μετὰ τὴν δυνάμιν τῆς ψυχῆς μας, μετὰ τὴν δυνάμιν τῶν διανοητικῶν μας δυνάμεων. — 66. Νέφος (Ναί, φῶς). — 67. Ἀμφίβιον (Ἄμφι, βίον).